

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, PROSINAC 2008. ■ GODIŠTE II ■ BROJ 12 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

4

Događajnica
**BLAGOSLOV TEMELJNOG
KAMENA SPOMEN-CRKVE
U STAROJ GRADIŠCI
ZNAJSTVENI SKUP
O BISKUPU SALAČU
ZAREĐENO PET ĐAKONA
ZAŠTO ZABORAVLJAMO
ŽRTVE DOMOVINSKOG RATA?**

14

Život mladih
**BISKUPIJA PODIJELILA
STIPENDIJE
HUMANITARNA AKCIJA
VJEROUČENIKA**

18

Iz našeg Caritasa
**POKREĆE SE
»BURZA LJUBAVI«**

21

Župni slikopis
**U ŽUPI SV. MARKA
SVAKI SE DAN IZMOLI
TRIDESET KRUNICA**

25

Sportski kutak
**KROZ NOGOMET PROMIČU
KATOLIČKE VRIJEDNOSTI**

*Radosno i od srca čestitam vam
svetkovinu Isusova rođenja:*

Sretan Božić!

Molim da vam 2009. bude godina milosti Gospodnje.

■ IZ PORUKE BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

*Neka nas blagdan Božje ljubavi prema čovjeku potakne da što dublje oćutimo
otajstvo Isusova siromaštva, te po uzoru na njegovu solidarnost s čovjekom u nevolji,
budemo ljudi njegova srca i djela spram potrebitih. Samo ćemo tako biti sigurni da
smo na njegovu putu, da smo graditelji civilizacije ljubavi.*

BOŽIČNA PORUKA BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

Djeca se Božja zovemo i jesmo (1 Iv 3,1)

*Časna braćo svećenici i đakoni,
poštovani redovnici i redovnice,
vjeroučitelji i bogoslovi, dragi vjernici!*

Radosno i od srca čestitam vam svetkovinu Isusova rođenja: Sretan Božić! Neka snaga Božje ljubavi, očitovana u Sinu rođenom od Marije Djevice u Betlehemu, pohodi svaku našu obitelj, ogrije vaša srca, prosvijetli tmine, donese utjehu žalosnima, olakšanje bolesnima, pomoć siromašnima. Molim da vam 2009. bude godina *milosti Gospodnje* (Lk 4,19), ispunjena svakim Božjim dobrom.

Božić – Božja solidarnost s čovjekom

1 Nedavno sam s djecom u jednom dječjem vrtiću razgovarao o Božiću. Sa čudesnim sjajem u očima i radošću na licima, djeca su se natjecala odgovoriti što je Božić. Jedna je curica ustvrdila da je Božić kad stavimo jaslce u kuću i u njih malo dijete Isusa koji se raduje i voli pastire. Božić je kad se tata i mama vole, rekla je druga, a treća je dodala da je Božić kad su mama i tata, djed i baka dobri pa dijele darove. Dječaci je ustvrdio da je Božić kad se zapale svjetla u kući i na ulici, kad se ide u crkvu i kad se pjevaju vesele pjesme.

Slušajući zapazio sam s koliko točnosti djeca na neposredan i jednostavan način govore o najdubljim istinama vjere, o Bogu i čovjeku. Bog se objavio kao biće koje gaji velike osjećaje prema čovjeku, kako nam svjedoči Sveto Pismo. On se do te mjere solidarizirao s ljudima da je postao čovjekom, preuzeo njegovu tjelesnu slabost i smrtnost, rodio se u Betlehemu prihvaćajući siromaštvo štalice, *jer za njih nije bilo mjesta u svratištu* (Lk 2,7). Nije odglumio naš život nego je uronio u najtežu ljudsku patnju, trpljenje i smrt uzdižući vlastitom solidarnošću naše postojanje na božansko dostojanstvo. Po njemu smo dobili svoj pravi status: *Djeca se Božja zovemo i jesmo* (1 Iv 3,1), postali sinovi i kćeri u Sinu, *baštinici po Bogu* (Gal 4,7).

U božićnim običajima, osobito u radošnom darivanju, međusobnom razumijevanju i uzajamnom pomaganju utkana je slutnja i stvarnost bliskosti između Boga i čovjeka, ljudska toplina, ljepota bračnoga i obiteljskoga zajedništva,

snaga obiteljskoga stola, prijateljskoga stiska ruke. Po crkvenom slavlju – misi polnočki – među nama otajstveno postaje prisutna Isusova ljubav koja je za nas sišla u jaslce i uzašla na križ, a iz pobožne pučke pjesme odjekuju stoljeća vjernosti hrvatskoga čovjeka Bogu, oživljuje duboka povezanost vremena i vječnosti, neba i zemlje, prošlosti i sadašnjosti. Božić je blagdan uzvišene radosti jer nas obogaćuje iskustvom trajnih vrijednosti i istinom o našem postojanju.

Božić i solidarnost sa siromašnima

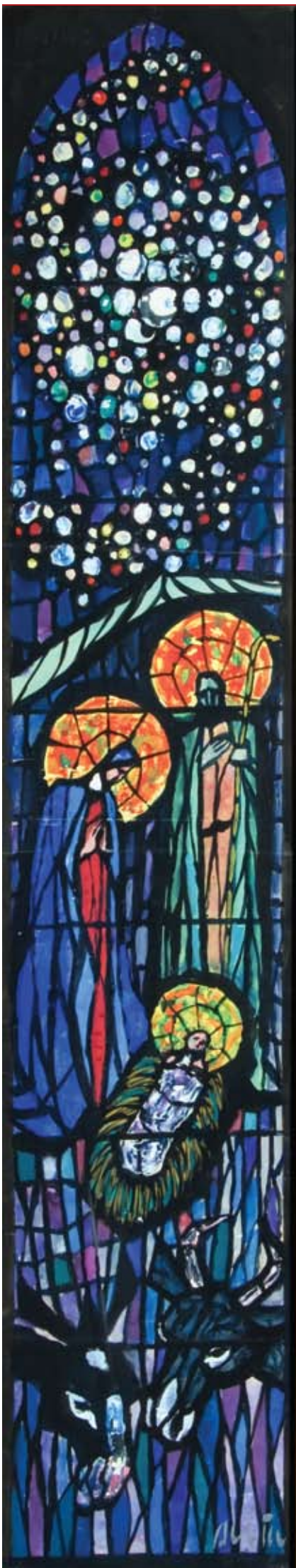
2 Božić nam, osim radosti, topline i ljepote šalje i snažnu poruku, koju nam valja čuti i prihvatiti. Naime, činjenica da je Bog odabrao solidarnost s nama ljudima kao sredstvo i put ostvarenja svoga spasenjskoga nauma za čovjeka i cjelokupno stvorenje, za nas vjernike ima rječitо značenje i obvezu u javnom i osobnom životu. Svijet već mjesecima potresa gospodarska kriza proizišla iz gospodarskoga sustava utemeljenoga na liberalnom kapitalizmu, kojemu je jedina svrha profit (dobit). Zaprijetio je slom burzovnoga i bankovnoga sustava, gubitak radnih mjesta za veliki broj ljudi što uvećava broj siromašnih. I u ovom slučaju može spasiti solidarnost koja se ne smije svesti samo na ubrizgavanje značajne količine državnoga novca u gospodarski sustav. Solidarnost se mora očitovati u mudrom i nesebičnom vođenju gospodarstva na korist svakoga pojedinog čovjeka. Kako se globalizacija pokazala veoma krhkom, ovih je dana papa Benedikt XVI. upozorio da ona ne može uspjeti ukoliko ju ne bude pratila solidarnost s

najsiromašnijima i gladnima u svijetu.

I u Hrvatskoj se osjećaju posljedice globalnih svjetskih gospodarskih zbivanja. Situacija u nas ima neke posebnosti jer su se nepravdom pretvorbom i korupcijom uspostavili određeni sebični sustavi, koji uzrokuju sve veće razlike između bogate manjine i siromašne većine. Valja se iskreno i dobronamjerno zapitati je li u Hrvatskoj – na svim razinama javne vlasti i drugih odgovornih ustanova i pojedinaca – sve učinjeno kako bi se ispravile sustavne nepravde iz ranijih vremena i promaknula veća solidarnost s najugroženijim ljudima, među kojima su umirovljenici, obitelji s brojnog djetetom, invalidi, ljudi bez radnoga mjesta, prognanici s minimalnim mirovinama iz zemalja svoga podrijetla. Nisu li neki potezi državne i lokalne vlasti kratkoročno interesno podilaženje ljudima po načelu »kruha i igara« umjesto sustavnoga nastojanja oko projekata i programa koji bi služili poboljšanju gospodarskoga i svakoga drugog stanja? Božić, blagdan Božje solidarnosti s nama ljudima, pravi je trenutak u kojemu bi svatko od nas trebao ispitati svoju savjest u smislu koliko svojim stavovima ili djelima doprinosi sebičnosti na političkoj, gospodarskoj, obiteljskoj ili osobnoj razini. Božić nas poziva na pokajanje za grijeha i na obraćenje, odvraća nas od sebičnosti i upućuje na solidarnost s bližnjima.

Braćo i sestre! Kako bismo ublažili siromaštvo u Slavoniji pokrenuli smo početkom ove pastoralne godine, prigodom Biskupijskoga dana, programe solidarnosti s nevoljnima, s onima koji su pritisnuti neimaštinom, starošću, osamljenošću ili bolešću. Poznato vam je da smo u Požeškoj biskupiji među ostalim potaknuli i posebne programe odgoja što većega broja ljudi za caritasove djelatnike volontere, kako bismo u svakoj župi što vjerodostojnije ustrajno njegovali osjetljivost prema ljudima u nevolji. Bo-

Bog se do te mjere solidarizirao s ljudima da je postao čovjekom, preuzeo njegovu tjelesnu slabost i smrtnost, rodio se u Betlehemu prihvaćajući siromaštvo štalice, jer za njih nije bilo mjesta u svratištu (Lk 2,7). Nije odglumio naš život nego je uronio u najtežu ljudsku patnju, trpljenje i smrt uzdižući vlastitom solidarnošću naše postojanje na božansko dostojanstvo.

Neka nas blagdan Božje ljubavi prema čovjeku potakne da što dublje oćutimo otajstvo Isusova siromaštva, te po uzoru na njegovu solidarnost s čovjekom u nevolji, budemo ljudi njegova srca i djela spram potrebitih. Samo ćemo tako biti sigurni da smo na njegovu putu, da smo graditelji civilizacije ljubavi.

žić je prigoda da se ispitamo koliko svatko od nas doprinosi tim nastojanjima. Neka nas blagdan Božje ljubavi prema čovjeku potakne da što dublje oćutimo otajstvo Isusova siromaštva, te po uzoru na njegovu solidarnost s čovjekom u nevolji, budemo ljudi njegova srca i djela spram potrebitih. Samo ćemo tako biti sigurni da smo na njegovu putu, da smo graditelji civilizacije ljubavi.

Božićno ljudsko dostojanstvo i prava

3 Već smo istaknuli kako smo po Sinu Božjemu rođenom u ljudskom tijelu ušli u svojevršno rodbinstvo s Bogom, primili dostojanstvo njegovih sinova i kćeri. U toj Božjoj božićnoj deklaraciji o našem ljudskom dostojanstvu, svoje čvrsto uporište ima i pravo svakoga čovjeka na život od naravnoga začeća do prirodne smrti, pravo na brak između muškarca i žene, pravo na obitelj i odgoj djece u obitelji. Po tom Božjem dostojanstvu dužni smo iskazivati osjetljivost prema onima čija su temeljna prava ugrožena.

Poznato vam je da su teške povrede ljudskih prava i dostojanstva pojedinaca, skupina i naroda tijekom dvaju svjetskih ratova bile razlogom što su Ujedinjeni narodi prije šezdeset godina zajamčili ta prava *Deklaracijom o ljudskim pravima*. Svjedoci smo da u novije vrijeme pojedinci i skupine – privatno i javno, u svijetu i u Hrvatskoj – stavljaju u pitanje to izvorno čovjekovo dostojanstvo, podupirući promjenu Deklaracije. Nije li i tu na djelu pomanjkanje solidarnosti utemeljene na ljubavi i pravednosti? Valja nam u hrvatskom društvu hrabrije svjedočiti vjerničku osjetljivost i solidarnost s čovjekom po Božjemu naumu, svjedočiti o dostojanstvu primljenom po rođenju Sina Očeva, boriti se za spomenute vrijednosti i temeljna ljudska prava. To su učinili i oni koji su minulih nedjelja potpisivali peticiju po našim crkvama kako bi se u spomenutoj Deklaraciji sačuvalo sve što se odnosi na zaštitu ljudskoga života, braka, obitelji i odgoja.

Utjelovljena Riječ i ljudske riječi

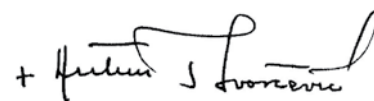
4 Teško socijalno stanje u Hrvatskoj stvara nerazpoloženje i izaziva bunt pojedinih skupina ljudi, kojega potom prenose u javnost nastupajući pokatkad tako da ruše ljudsko dostojanstvo, napose siromašnih. Jezik, po riječima sv. Jakova apostola, uistinu može biti *pun otrova smrtonosnoga* (Jak 3,8). U zlo se može pretvoriti svaka riječ

koja nije izrečena s ljubavlju. Kolike li je u Hrvatskoj ubila teška javna riječ, oduzela dobar glas nedužnima? Svjesni smo da nije moguće vulgarizacijama, neselektivnim obezvrjeđivanjem i omalovažavanjem postići bilo kakav boljitak. Stoga nam valja poslušati sv. Pavla: *Nikakva nevaljala riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo dobra, da prema potrebi saziđu i milost iskaže slušateljima* (Ef 4,29).

Božić nam daje pravac kojeg valja slijediti i u današnjim izazovima. Sveti Ivan Evanđelist tumači dubinu božićnoga događaja tvrdnjom: *I Riječ tijelom postade i nastani se među nama* (Iv 1,14). Stavljajući nam pred oči vječnu Božju Riječ, koja se utjelovila, unijela u ljudsku krhku i smrtnu tjelesnu stvarnost Božju stvaralačku, preporoditeljsku i životvornu snagu. To se otajstvo na svoj način opetuje svaki put kada vjernik, otvoren Duhu Svetome čita Sveto pismo, razmišlja o Božjoj Riječi, dopuštajući da ga zahvati njezina snaga kako bi od nje živio, kako bi njome pokrenut postao molitelj. Čovjek je tek tada posve autentičan kad sebe mjeri Božjom riječju i moli. Tek zahvaćen Božjom snagom sposoban je ispravno djelovati, Božjim načinom promicati solidarnost među ljudima. Potičem vas, nastavite se po svojim župama okupljati oko Božje riječi sa svojim lektorima, kako smo to zajednički započeli činiti u došašću. To je istovremeno i naš odgovor na smjernice nedavno završene Opće biskupske sinode u Rimu, izražene u Poruci Božjemu narodu.

Braćo i sestre! *Radujte se, usavršujte se, tješite se, složni budite, mir njegujte i Bog ljubavi i mira bit će s vama* (1 Kor 13,11). Sve vas srdačno u Gospodinu pozdravljam i blagoslivljam,

vaš biskup Antun

U zlo se može pretvoriti svaka riječ koja nije izrečena s ljubavlju. Kolike li je u Hrvatskoj ubila teška javna riječ, oduzela dobar glas nedužnima? Svjesni smo da nije moguće vulgarizacijama, neselektivnim obezvrjeđivanjem i omalovažavanjem postići bilo kakav boljitak. Stoga nam valja poslušati sv. Pavla: Nikakva nevaljala riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo dobra, da prema potrebi saziđu i milost iskaže slušateljima (Ef 4,29).

BLAGOSLOV TEMELJNOG KAMENA SPOMEN-CRKVE U STAROJ GRADIŠKI

Spomen svećenicima robijašima, žrtvama komunističke vlasti

Piše: Višnja Milkić • Snimila: Ivanka Herceg

Obred blagoslova predvodio je nadbiskup i metropolit mons. Marin Srakić, predsjednik HBK uz sudjelovanje brojnih svećenika i vjernika

Na svetkovinu Krista Kralja, 23. studenog, u Staroj Gradišći blagoslovljen je i položen temeljni kamen za novu crkvu sv. Mihaela Arkandela koja se gradi na spomen i sjećanje svim svećenicima i redovnicima te vjernicima koje su mučile i zatočile komunističke vlasti u nekadašnjem starogradiškom kazamatu. Obred blagoslova predvodio je nadbiskup i metropolit mons. Marin Srakić, predsjednik HBK uz sudjelovanje svećenika, đakona, redovnika i redovnica, predstavnika političkih zatvorenika, domobrana, hrvatskih branitelja, državnih, županijskih, gradskih i općinskih ustanova, Hrvatske vojske te brojnih vjernika.

Mučeni zbog vjernosti Bogu i Crkvi

U uvodnom dijelu nazočnima se obratio požeški biskup mons. Antun Škvorčević podsjećajući kako se crkva gradi u blizini zatvorske zgrade u kojoj su u vrijeme totalitarnih režima dvadesetog stoljeća bili zatvarani, ponižavani i mučeni nedužni ljudi zbog svoje vjernosti Bogu i Crkvi, što su voljeli svoj narod ili se borili za osobnu slobodu i dostojanstvo.

- Ovo prazno zatvorsko zdanje velik je i rječit memento. Iz njega izranjaju pred nas brojne i teške zatvoreničke sudbine, progovara nedužna žrtva, čuju se vapaji za pravdom. Posebno nam je pred očima

nekoliko stotina svećenika, dijecezanskih i redovničkih, koje su komunističke vlasti nakon II. svjetskog rata nepravedno osudile i ovdje neljudski mučile. Više njih ostavilo je u zatvoru svoje živote te su pokopani na obližnjem groblju u Uskocima, koje čuva tajnu njihove patnje – kazao je biskup Škvorčević.

Božja ljubav iznad svih zlodjela

Dodao je kako je i starogradiška župa proživljavala svoju vlastitu Golgotu. Tadašnji župnik Ferdo Ivan Maretić ubijen je 1945. godine, a 1948. po nalogu komunističkih vlasti srušena je i župna crkva sv. Mihaela Arkandela. - Nije teško zamisliti kakvu su bol u srcu proživljavali oni svećenici iz zatvora koji su bili prisiljeni rušiti sveto zdanje. U najnovijem pak Domovinskom ratu sve hrvatsko stanovništvo bilo je prognano iz ove župe, a skromni prostor za slavljenje svete mise u Uskocima zajedno sa župnom kućom razoren. Hoće li sve nanesene nepravde, poniženja i žrtve nedužnih ljudi ostati zauvijek izgubljene, pravda nezadovoljena – zapitao je biskup odgovarajući kako se iznad svih ljudskih zlodjela, osuda, progona i nasilnih ubojstava uzdiže pobjeda Božje ljubavi i milosrđa u Isusu Kristu i njegovo «kraljevstvo istine i života, svetosti i milosti, pravde, ljubavi i mira».

Svjetlo svjedočanstvo

U svom obraćanju okupljenima kod svečanog čina blagoslova, nadbiskup Srakić naglasio je kako su „svećenici bili prisiljeni rušiti materijalnu crkvu, građenu od opeke, ali su u isto vrijeme žrtvom svoga života na temelju - Kristu - gradili Crkvu - Božju građevinu. Gradnja ove crkve nije izraz prkosa ili osvete, nego znak zahvalnosti Gospodinu za svjedočanstvo njegovih učenika. Neka ove riječi budu poziv svim

svećenicima i redovničkim zajednicama da zajedničkom akcijom izgrade spomenik braći na čijim djelima mi nastavljamo graditi. Iza svijetlih likova naših mučenika - biskupa, svećenika, redovnika i redovnica - nije ostala praznina. Naprotiv, ostalo je svjetlo svjedočanstvo od kojega su živjele generacije svećenika sve do naših dana“, završio je mons. Srakić.

Gradnju pomažu svećenici

Izgradnjom spomen-crkve, kazao je biskup Škvorčević, želimo se odužiti svim žrtvama starogradiškog zatvora, vratiti dostojanstvo župi i župljanima ponižavanim u komunističkom sustavu te postaviti trajni molitveni spomen svima, posebno svećenicima i redovnicima. Prema podacima i svjedočenjima u Staroj Gradišći tamnovalo je preko 200 svećenika koji su vlastitim rukama rušili crkvu, što je sigurno jedinstven slučaj u povijesti uzništva hrvatskog naroda.

Od rušenja župne crkve, u Staroj Gradišći nema crkve do danas. Liturgijska slavlja organizirana su u župnoj kući u Uskocima koju je tijekom Domovinskog rata srpski agresor teško ošteti, a vrijedne knjige i predmeti su nestali. Prema riječima biskupa Škvorčevića, Požeška biskupija uzela je na sebe časn timeret organiziranja gradnje. Hrvatski svećenici su preko svojih biskupa izrazili spremnost pomoći gradnju, a očekuje se i pomoć države Hrvatske, budući da je Stara Gradiška još uvijek područje od posebne državne skrbi. Zemljište za crkvu darovala je općina Stara Gradiška. Svima koji su do sada na bilo koji način pomogli, kao i onima koji će tek pomoći, zahvalio je biskup Škvorčević.

Crkva bi trebala biti pod krovom za osam mjeseci, ukupne površine 330 četvornih metara. Predviđeno je 150 sjedećih mjesta, a crkva će moći primiti i do 300 vjernika. U prostoru iza svetišta bit će memorijalni dio, kao znak sjećanja na stradale žrtve zatvora.

U DARUVARU ODRŽAN ZNANSTVENI SKUP O BISKUPU JOSIPU SALAČU

Duhovni velikan koji je pokazao smjer budućim svećenicima

Piše i snimio: Ivica Žuljević

U organizaciji Požeške biskupije i suorganizaciji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta i Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu te daruvarske župe održan je 8. studenog u Dvorcu grofova Jankovića u Daruvaru Znanstveni skup o stotoj obljetnici rođenja biskupa Josipa Salača. Među brojnim nazočnicima bio je požeški biskup dr. Antun Škvorčević, dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu dr. Josip Oslić, rektor Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu dr. Stjepan Baloban, u ime Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu akademik Dubravko Jelčić, daruvarski gradonačelnik Zvonko Cegledi, predsjednica saveza Čeha u Daruvaru Eleonora Janota, predstavnici Prvostolnog kaptola zagrebačkog na čelu s prepoštom msgr. dr. Vladom Košićem, zagrebačkim pomoćnim biskupom, i članovi požeškog Stolnog kaptola, svećenici i časne sestre te skupina bogoslova iz Zagreba.

Da ne potone u zaborav

Biskup Škvorčević na početku je Skupa istaknuo kako kao pastir požeške mjesne Crkve smatra svojom dužnošću «spriječiti da potonu u zaborav značajni crkveni ljudi podrijetlom s prostora naše biskupije, bilo da su ubijeni u doba totalitarnih sustava dvadesetog stoljeća, bilo oni koji su ostavili snažan trag svojim predanim djelovanjem. To sa svom iskrenošću želim učiniti i prema osobi biskupa Josipa Salača. Stoga sam prigodom stote obljetnice njegova rođenja proglasio 2008. njegovom godinom za rodnu mu daruvarsku župu, s namjerom da tijekom toga vremena omogućimo bolje upoznavanje njegova lika i djela, da

iskazemo zahvalnost i poštovanje duhovnom velikanu ovoga grada, prihvatimo izazov njegovih vjernih opredjeljenja i slijedimo primjer vjernosti Bogu i Crkvi».

Dr. Josip Oslić, dekan KBF-a istaknuo je da je biskup Salač višegodišnjim djelovanjem na Bogoslovnom fakultetu «svoj duh i znanje utkao u obrazovanje i odgoj tadašnjih generacija, a time, kao i ostalim svojim angažmanima pokazao smjer budućim svećenicima Crkve u Hrvata u onim teškim i Crkvi nenaklonjenim vremenima» te je zahvalio požeškom biskupu što je na ovaj način želio podsjetiti javnost na lik i djelo toga velikog čovjeka.

Vrstan voditelj duša

Rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa dr. Stjepan Baloban podsjetio je na službe koje je Salač vršio u toj ustanovi više od dvadeset i pet godina. Skup je, kazao je, prigoda crkvenoj i društvenoj javnosti u Hrvatskoj prikazati lik svećenika, intelektualca, neumornog tražitelja novoga na intelektualnoj i duhovnoj razini. Hrvatska je, nažalost, dodao je, poznata po tome da slabo cijeni vlastite ljude i njihove doprinose bilo u Crkvi, bilo u društvu.

Moderator skupa Ivica Žuljević, cancellar Požeške biskupije, pročitao je potom ulomak iz pisma kardinala Josipa Bozanića, koji je uputio biskupu Škvorčeviću prigodom skupa, a u kojem među ostalim kaže da se Salač u svojim obrazovno odgojnim službama «pokazao kao vrstan pedagog, psiholog i voditelj duša po čemu ga se mnogi svećenici i danas rado sjećaju.»

Odživio vjernost Bogu i čovjeku

U prvom radnom dijelu skupa kojem je predsjedao biskup Košić progovorio je Vjenceslav Herout na temu *Obitelj Josipa Salača, školovanje i zaposlenje*. Marijan Lipovac u svom izlaganju prikazao je njegov odnos prema Daruvaru, dok je o Salačevoj katehetskoj djelatnosti govorio Josip Šimunović. Damir Bobovec obradio je temu o njegovoj odgojiteljskoj službi u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu. U drugom radnom dijelu skupa kojim je predsjedao dr. Oslić prvi je svoje izlaganje na temu *Josip Salač, duhovnik u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu* imao Anđelko Koščak. O *sudskom procesu Josipu Salaču*, izložio je Stjepan Kožul, dok je Stjepan Baloban govorio

o njegovoj ulozi asistenta i docenta na KBF-u u Zagrebu. *Doprinos Josipa Salača na liturgijskom području, osobito u liturgijskoj obnovi nakon II. vatikanskog sabora* prikazao je Ante Crnčević, a Stjepan Razum govorio je o njegovoj službi kanonika i pomoćnog zagrebačkog biskupa.

Znanstveni skup imao je svoj vrhunac u misi zadušnici koju je u župnoj crkvi predvodio biskup Škvorčević. On je u homiliji istaknuo kako smo na Znanstvenom skupu doznali brojne pojedinosti iz života biskupa Salača, ali da nam ostaje nedokučiv prodor Božji koji je donio svjetlo u srce mladog Josipa te je prepoznao svoj smisao u odluci da bude katolički svećenik. Poželio je da on iz vječnosti izmoli svojim Daruvarčanima Božje svjetlo za onakvu vjernost Bogu i čovjeku kakvu je on odživio.

Znanstveni skup održan je u organizaciji Požeške biskupije i suorganizaciji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta iz Zagreba i Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu te daruvarske župe.

Sudionici Znanstvenog skupa pohodili su grob biskupa Salača na daruvarskom groblju. Molitvu održavanja i blagoslov groba predvodio je biskup Košić koji je u svom kratkom slovu podsjetio na njegovu vjernost, jednostavnost i skromnost. Slijedio je kulturno-glazbeni program. Tom je prigodom župnik Branko Gelemanović među ostalim spomenuo da su «ovakvi događaji pokušaji ispravljanja povijesne nepravde, da sinovi ovih prostora koji su ostavili svijetli trag postanu bliži ljudima».

DESETA OBLJETNICA PROGLAŠENJA BLAŽENIM ALOJZIJA STEPINCA I POSVETE CRKVE SV. LOVRE

Uspostavljene duhovne koordinate naše mjesne Crkve

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Euharistijsko slavlje predvodio je varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak u koncelecijaciji s domaćim biskupom mons. Antunom Škvorčevićem, članovima Stolnog kaptola te ostalim svećenicima i redovnicima.

Upožeškoj crkvi sv. Lovre 15. studenog slavila se deseta obljetnica njezine posvete te ujedno deseta obljetnica proglašenja blaženim Alojzija Stepinca, suzaštitnika Požeške biskupije čije se moći nalaze i u ovoj crkvi. Tim povodom svečano euharistijsko slavlje predvodio je varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak u koncelecijaciji s požeškim biskupom mons. Antunom Škvorčevićem, članovima Stolnog kaptola te ostalim svećenicima i redovnicima biskupije.

Suzaštitnik Požeške biskupije

Domaći biskup Škvorčević u uvodnom dijelu slavlja podsjetio je kako je prije deset godina nakon više od tri desetljeća istraživanja i sređivanja konačno dovršeno uređenje srednjovjekovne crkve sv. Lovre te je ona svečanim činom posvete

drugog zaštitnika.

– Tako su prije deset godina upravo u ovoj crkvi, u sjedištu Požeške biskupije, uspostavljene duhovne koordinate vjerničkog zajedništva naše mjesne Crkve. Isus Krist – danas i uvijek – po svojim vjernim svjedocima, Lovri iz ranokršćanskog rimskog doba i Alojziju iz naših vremena, istom snagom Duha kojom je njih učinio velikima, izgrađuje i u nama svoje kraljevstvo nerazorive pobjede života nad smrću, uzdiže nas na dostojanstvo Božjeg naroda te u srcu lijepe naše domovine, u narodu Hrvata i drugih građana ove plemenite zemlje, usred nemoći svijeta i umnoženog zla, podržava budnima svoje besmrtni nade u budućnost koja je njegovo djelo – istaknuo je biskup Škvorčević izrazivši zahvalnost Isusu Kristu za dar Požeške biskupije i njezine zaštitnike.

uspostavljena u ponovno dostojanstvo bogoslužnog prostora. Papa Ivan Pavao II. te iste 1998. godine potvrdio je da sv. Lovro bude zaštitnik Požeške biskupije. Nakon što je papa iste godine 3. listopada Alojzija Stepinca proglasio blaženim, 15. studenog 1998. godine biskupija ga je izabrala za svoga

Stepinac je putokaz u Kraljevstvo Božje

Biskup Mrzljak, rodom iz Krašića, koji je s blaženim Stepincem po majci rodbinski povezan, u prigodnoj propovijedi progovorio je o važnosti i životvornosti Riječi Božje o kojoj se raspravljalo i na zadnjoj biskupskoj sinodi u Rimu. Ona ni nakon 20. stoljeća nije izgubila na svojoj aktualnosti, kazao je biskup, dodajući da ona nije lektira, nego je život, ono najvrjednije što imamo. Ukoliko ona ne odjekuje u našem životu, tada ne živimo po Božjim načelima, tada ne možemo biti njezini autentični navjestitelji. Sveti Lovro i blaženi Alojzije Stepinac, dodao je biskup Mrzljak, kao i još toliki mnogi bili su ljudi koji su živjeli Riječ Božju i zbog toga su i danas putokazi u našem životu.

– Oni su danas s još brojnim drugim svecima u nebu što je i naš konačni cilj. Oni ne samo da su nam uzor, oni su nam i zagovornici, pomoćnici. Molimo ih za zagovor da ustrajemo na tom životnom putu. Blaženi Alojzije Stepinac i njegov život garancija su nam da se isplati ići tim putem bez obzira što se čini da je nekim drugim putem lakše ići kroz život. Papa Ivan Pavao II. proglašavajući u Mariji Bistrici Alojzija Stepinca blaženim poručio je nama Hrvatima da nam on bude kompas – kazao je biskup Mrzljak koji je svjedočio i o svojim osobnim susretima s blaženim Alojzijem za njegova zatočeništva u Krašiću od 1952. do njegove smrti 1960. godine, kada je bio osnovnoškolac.

Božja je Riječ izvor snage

Njegova snaga, dodao je biskup Mrzljak, bila je u Božjoj Riječi. Ne može se naći ni jedno njegovo pismo, ni jedna njegova propovijed a da u njoj nije bilo citata iz Sveto-ga pisma. Teškoća današnjeg svijeta je u tome, objasnio je, što on želi tražiti neke druge lakše putove, a ne onaj jedini pravi put koji se zove Isus Krist. Sveci i muč-nici su, dodao je, garancija i putokaz kako hrabro treba ići Kristovim putem jer samo se tako može ostvariti kraljevstvo Božje.

Slavlje na kojem su pored vjernika iz Požege i Požeštine bili nazočni i vjernici iz virovitičke i novljanske župe bl. Alojzija Stepinca, iz njegove molitvene grupe u Novoj Gradišci završilo je molitvom za Požešku biskupiju.

Tomac o svom obraćenju i suđenju Stepincu

U sklopu obilježavanja desete obljetnice proglašenja blaženim Alojzija Stepinca u Dvorani sv. Terezije u Požegi 12. studenog gostovao je dr. Zdravko Tomac koji je svjedočio o svom obraćenju od komunista do vjernika s posebnim osvrtom na suđenje Stepincu.

– Danas, nakon povijesnog odmaka s mnogo argumenata možemo tvrditi da je pravi tužitelj na procesu protiv Stepinca koji je bio i proces svakoj ideji demokratske i samostalne Hrvatske, svakoj ideji stvaranja

samostalne hrvatske države bio Josip Broz Tito – istaknuo je Tomac. Isto je tako ustvrdio kako su se mnogi pred silnom sotonizacijom, medijskim i političkim obezvrjeđivanjem hrvatskog domoljublja, hrvatskog nacionalnog identiteta uplašili te se ne usude jasno izražavati svoje domoljublje, vjeru i svoj svjetonazor da ne bi bili optuženi da su nacionalisti, odnosno da su obnovitelji ustaštva

U POŽEŠKOJ KATEDRALI SV. TEREZIJE ZAREĐENO PET ĐAKONA

Pomozite čovjeku da živi po Božjem naumu

Piše: Helena Toman • Snimio: Duško Mirković

U katedrali sv. Terezije Avilske 18. listopada biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je misno slavlje i zaređio petoricu bogoslova za đakone Požeške biskupije: Željka Benkovića iz župe Sopje, Ivana Certića iz župe Rajić, Dragana Hrgića i Augustina Tašića iz župe Voćin te Marija Matijevića iz župe Staro Petrovo Selo.

Dovoljno izoštren sluh duše

Došli ste danas u katedralu, kazao je biskup kandidatima za sveti red đakonata, Bogu reći da želite biti službenici njegova evanđelja. - Radujem se zajedno s vama što na prostorima središnje Hrvatske, naše Požeške biskupije, ima mladih čiji je sluh duše bio dovoljno izoštren za Isusov poziv. Vi ste mu se odazvali i razumjeli da treba proći kroz muke i tjeskobe kao što je išao i sâm Isus, noseći u srcu sigurnost Božjih besmrtnih obećanja i nade da će na vama biti ostvareno ono što se dogodilo u Isusu Kristu. Neka je blagoslovljen svaki koji vam je pomagao da čujete Božji poziv unatoč buci modernog suvremenog života – poručio je biskup.

Božjoj snazi povjereni do kraja

Upozorio je da svijet većinom ne voli one koji se uzdaju u Božju, a ne u snagu svijeta, ali to ih, dodao je, ne treba plašiti ukoliko su se Božjoj snazi povjerali do kraja.

Biskup je napomenuo kako iz katedrale odlaze praznih ruku na isti onaj način na koji su apostoli na Isusovu riječ krenuli u svijet, ali ne odlaze praznog srca, nego se u njemu nalazi snaga Isusova Duha, jedina po kojoj se može biti jak i nepobjediv za vječnost. - Danas iz katedrale trebate izići kao oni koji su povjerovali snazi Isusova Duha. Služeći se ljudskim sredstvima, neka ta snaga po vama progovori svakom čovjeku i pomogne mu da živi po Božjem naumu - kazao je biskup dodavši kako je današnji događaj silno

uzbudljiv jer se sam Isus Krist za nas zauzima kroz poslanje koje daje đakonima po snazi svoga Duha.

Na slavlju ređenja u koncelecijaciji je sudjelovalo pedesetak svećenika među kojima je bio dr. Stjepan Baloban, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, don Vito Reale, odgojitelj u bogoslovnom sjemeništu u Rimu «Sedes Sapientiae» i p. Ivan Antunović, duhovnik u Kolegiju Družbe Isusove u Zagrebu. Prisutni su bili i bogoslovi te vjernici iz rodničkih župa naših ređenika.

▲ Sveti red đakonata primili su Željko Benković, Ivan Certić, Dragan Hrgić, Augustin Tašić i Marijo Matijević.

Sjednica Odbora za izgradnju svetišta u Voćinu

Do rujna se očekuje završetak građevinskih radova

U Biskupskom domu u Požegi održana je 16. prosinca konstituirajuća sjednica novog saziva Odbora za izgradnju svetišta Majke Božje u Voćinu. Odbor tvori trinaest članova, među kojima su arhitekti, povjesničari umjetnosti, obnašatelji javne vlasti, poduzetnici, poznavatelji voćinske povijesti, župljani tamošnje župe i drugi na čelu s mons. Josipom Devčićem, dok službu tajnika obnaša Mladen Štivin, voćinski župnik.

Dr. Antun Škvorčević, koji je vodio sjednicu, izložio je odbornicima razloge zbog kojih je bilo potrebno oblikovati novi sastav Odbora. Zahvalio je svima za spremnost kojom su prihvatili članstvo i izrazio nadu u njegovo plodno djelovanje. Spomenuo je značenje rekonstrukcije voćinske crkve, gotičkog zdanja iz 15. stoljeća, ljepotu koja je vidljiva na obnovljenoj zgradi i na pojedinostima koje je rese te je istaknuo da će ona ujedno biti spomen na četrdeset i petero ubijenih Voćinčana, stradalih iste noći kada je crkva razorena 1991. godine.

Mons. Devčić prikazao je tekuće radove i program za sljedeću godinu. Budući da je klesanje kamenih gotičkih svodnih rebara veoma zahtjevno i iziskuje određeno vrijeme, predviđa se da bi građevinski radovi na crkvi mogli konačno biti završeni u rujnu iduće godine, nakon čega je treba iznutra urediti i osposobiti za bogoslužje. Kako je razorena crkva posljedica ratnih razaranja, očekuje se da će radove do kraja njezine izgradnje financirati Ministarstvo regionalnog razvoja, a za unutrašnje uređenje tražit će se pomoć donatora. Arhitekt Boris Vučić-Šneperger predstavio je idejno rješenje unutrašnjeg uređenja. Izrada osnovnog namještaja - velikog svetišnog križa, oltara i ambona - povjerena je umjetniku Šimi Vulasu. (I.Ž.)

SPOMEN NA NEDUŽNO UBIJENE CIVILE U VOĆINU I RUŠENJA SVETIŠTA MAJKE BOŽJE

Zašto zaboravljamo žrtve Domovinskog rata?

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Euharistijsko slavlje u spomen na ubojstvo 45 nedužnih ljudi i razaranja župne i svetišne crkve predvodio je biskup dr. Antun Škvorčević

U Voćinu je 13. prosinca održan spomen na ubojstvo četrdeset i pet nedužnih ljudi i razaranja župne i svetišne crkve Majke Božje koje se dogodilo prije sedamnaest godina. Nakon polaganja vijenaca kod obilježja u središtu mjesta, euharistijsko slavlje u privremenoj župnoj crkvi predvodio je požeški biskup dr. Antun Škvorčević u koncelebraciji s kanonikom i čađavičkim župnikom Valentinom Halićem, slatinskim župnikom i dekanom mons. Vladom Škrinjarićem, kancelarom Ivi- com Žuljevićem, župnikom Sladojevaca i Cabune Valentom Furjanom te domaćim župnikom Mladenom Štivinom, koji je na

početku pozdravio biskupa i sve nazočne te pročitao imena ubijenih.

Nedužne žrtve nisu uzaludne

U svom uvodu biskup je podsjetio na tu- žan događaj u noći 13. prosinca 1991. i istaknuo da iz vjere znamo kako ni jedna nedužna žrtva nije uzaludna.

– Stojimo pred činjenicom nedužno poginulih u Voćinu i pitamo se što im se do- godilo? Je li ih progutao mrak mržnje? Kad bi postojao samo mrak i kad bi on imao zadnju riječ, onda bi tako bilo. Ali postoji svjetlo, i to svjetlo one ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu bila jača od smrti. Stoga je dostojno o našim poginulima misliti polazeći od nje-

ga – kazao je u homiliji biskup Škvorčević. Istaknuo je da je upravo Voćin mjesto na kojem treba postaviti pitanje: Poštuje li se u Hrvatskoj dovoljno život? Kad kažem ži- vot, onda mislim na nova ljudska rađanja i poginule za slobodu domovine. Kad kažem u Hrvatskoj, onda mislim na one koji su na vlasti i na sve nas, nastavio je.

Ne trgujmo sa žrtvama

Osvrnuo se na još uvijek nedovoljno po- štivanje i pomaganje obitelji koje prihva- ćaju brojnu djecu, na nepravedan zakon o abortusu, kao i zaboravu koji prati brojne žrtve Domovinskog rata, među kojima su i voćinske, čiji zločinci još nisu pozvani na odgovornost.

– Civilizacija nekog prostora mjeri se po odnosu prema onima koji su najslabiji. U Hrvatskoj su među njima djeca i žrtve rata. Molimo da nam Bog svima pomogne kako bismo u čistoj savjesti gajili jednak odnos poštovanja prema svakome tko je bio žrtva i prema svakome tko se iskreno zauzima za život. Molimo i za sve nas da budemo dostojni plodova tih žrtava, da s njima nikada ne trgujemo i ne pravimo nedostojne račune – istaknuo je biskup.

Sudionici spomena u Voćinu pohodili su nakon svete mise groblje i pomolili se na grobovima nedužno ubijenih, koji su ondje pokopani. Ni ove godine vrh hr- vatske vlasti nije pokazao zanimanje za spomen žrtvama u Voćinu.

Održane pučke misije u župi Staro Petrovo Selo**Obratite se i vjerujte Evanđelju**

Piše: Višnja Mikić

U Starom Petrovom Selu od 9. do 16. studenog održane su misije, odnosno duhovna obnova vjer- nika župe sv. Antuna Padovanskog, na temu „Obratite se i vjerujte Evanđelju“ koju je vodio o. Miroslav Bustruc.

Zašto »Obratite se i vjerujte Evan- đelju«? Zato što nam je trajno potrebno Evandjelje, odnosno okretanje k Isusu, traženje pravog uporišta u životu, osla- njanje na Onoga koji nam je siguran oslo- nac, a ne na sebe ili druge. Gospodin treba biti svjetlo koje nas prosvjetljuje i potiče da idemo naprijed – kazao je o. Bustruc.

Da raste «živa Crkva»

Na završetku duhovne obnove euharistijsko slavlje predslavio je požeški biskup mons. dr. Antun Škvorčević uz koncelebraciju o.

Bustruca, domaćeg župnika preč. Antuna Prpića, biskupova tajnika vlč. Ivana Štivi- čića i đakone iz staropetrovoselskog kraja.

U pozdravnim riječima preč. Prpić kazao je kako je prije tri godine počela obnova tornja i krovišta crkve. Obilje- ženo je 230 godina župne crkve, ali u želji da raste i 'živa Crkva' organizirane su duhovne obnove i susreti, a upravo završene misije kruna su višegodišnjih aktivnosti završenih riječima „Obratite se i vjerujte Evanđelju“ urezanim u mi- sijski križ.

– Nakon ove duhovne obnove, u ko- joj je o. Bustruc nastojao još više nebo približiti Starom Petrovom Selu, došao sam biti s vama molitelj sa željom da sve ono što je kroz protekle dane ušlo u vaša srca, ostane zauvijek Božje i ne uvene,

da od toga živite – među ostalim je rekao biskup pozdravljajući vjernike u punoj župnoj crkvi.

Blagoslovljen korak

U propovijedi biskup je naglasio kako je svatko od nas dar. Nitko sam sebe nije smislio, niti je tko mogao doprinijeti svom postojanju. – Ovdje smo, u ovoj hrvatskoj zemlji, jer je Bog to htio. Njegov smo dar. Kad slušamo svoje srce, otvoreno Božjoj riječi, onda možemo dokučiti istinu o sebi. Kad stanemo pred Boga sa sabranim srcem, znamo da smo na najboljem mjestu i da ćemo dobiti najtočniju dijagnozu o sebi. Stoga, ako ste ovaj tjedan upotrijebili da biste Boga slušali, vi ste učinili blago- slovljen korak za sebe osobno i za sve oko sebe – poručio je biskup Škvorčević.

Održan biskupijski seminar za vjeroučitelje osnovnih i srednjih škola

»I dalje postoji nada da hrvatska obitelj ima snage oduprijeti se nepovoljnim društvenim procesima«

Piše: Silvija Ivanković • Snimio: Duško Mirković

Biskupijski stručni skup pod nazivom Aktualnost socijalne tematike u nastavi vjeronauka okupio je na blagdan sv. Cecilije, 22. studenog, u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi stotinjak vjeroučitelja osnovnih i srednjih škola s prostora Požeške biskupije.

– Cilj ovoga skupa jest potaknuti naše vjeroučitelje, koji se svakodnevno susreću s djecom i mladima, da i dalje permanentno prate aktualna zbivanja u Crkvi i svijetu i da pokušaju u sredini u kojoj žive otkrivati konkretne probleme i potrebitima pristupiti sa socijalnom osjetljivošću - kazao je vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda koji je u suradnji s Agencijom za odgoj i obrazovanje zaslužan za organizaciju skupa.

Izmijenjena slika hrvatske obitelji

Skup je započeo molitvom koju je predvodio biskup Antun Škvorčević. Biskup je tom prigodom pozvao vjeroučitelje da dopuste Božjoj riječi da ih ponese kako bi tu riječ mogli svjedočiti mladim ljudima, ponajprije svojim životom. Zahvalio im je za sve patnje i trpljenja i pozvao ih da još čvršće u ruke uzmu Sveto pismo na što oso-

bito potiče Godina sv. Pavla i nedavno završena Opća biskupska sinoda u Rimu. Dr. sc. Dražen Živić, viši znanstveni suradnik na Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar, održao je predavanje na temu Socijalna slika obitelji: između tradicije i suvremenih izazova. - U posljednjih nekoliko desetljeća značajno se izmijenila slika hrvatske obitelji, u vrijednosnom, institucionalnom, demografskom i sociološkom smislu. Te su promjene išle postupno, ali su u mnogome promijenile djelovanje hrvatske obitelji. Primjerice, od 1971. kontinuirano opada broj sklopljenih brakova što utječe i na broj novorođene djece. Razlozi su tome brojni, najčešće ih se promatra kao posljedicu utjecaja procesa modernizacije - kazao je dr. sc. Živić i dodao kako i dalje postoji tračak optimizma i nade da hrvatska obitelj ima dovoljno unutarnje, duhovne snage da se nepovoljni procesi koji su doveli do krize tradicionalnih bračnih i obiteljskih zajednica ublaže i zaustave.

Iskustvo živoga Boga

O religioznom identitetu mladih, shvaćanju i prihvaćanju religioznosti, temeljnih vrijednosti i Crkve kod adolescenata

i mladih uopće, govorila je na temelju istraživanja provedenog na 900-ak zagrebačkih srednjoškolaca vjeroučiteljica Ljiljana Ivanković. Po završetku predavanja otvorena je diskusija u kojoj su vjeroučitelji istaknuli kako je za oporavak hrvatske obitelji i društva nužno prije svega iskustvo živoga Boga, o kojem će potom svjedočiti vlastitim životom. Skup je nastavljen kroz pedagoške radionice na temu Raznolikost pristupa obradi socijalne tematike u nastavi vjeronauka na kojima su vjeroučitelji iznijeli svoja iskustva u radu s djecom i mladima i razgovarali o drugim aktualnim pitanjima vezanim uz područje njihova djelovanja.

▲ Biskup je tom prigodom pozvao vjeroučitelje da dopust Božjoj riječi da ih ponese kako bi tu riječ mogli svjedočiti mladim ljudima, ponajprije svojim životom.

ADVENTSKI SUSRET RIJEČI I SVJETLA U POŽEGI

Prenositi duh Svetoga Pisma u život

Snimio: Ivica Žuljević

UDvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi održan je 11. prosinca program biblijske večeri na način «Lectio divina» pod naslovom «Adventski susret Riječi i Svjetla», u kojem su sudjelovali lektori, Caritasovi volonteri i vjeroučitelji iz Požege. Na početku programa biskup dr. Antun Škvorčević podsjetio je nazočne na nastojanje Požeške biskupije da se u tekućoj pastoralnoj godini vjernici u svim

župama, predvođeni lektorima, okupljaju oko Svetog pisma kako bi ga čitali, meditirali, molili i prenosili njegov duh u život. Izrazio je radost što su se usred adventa okupili na svoj susret lektori iz četiri požeške župe te je protumačio značenje naslova pod kojim se održava program, a koji govori o onome što dolazi od Boga kao dar po njegovoj Riječi te postaje svjetlo za životni put.

Josip Krpeljević kratko je uveo sudi-onike večeri u rad sa Svetim pismom, a đakon Zdravko Tiel navijestio je evanđelje iduće nedjelje. Tijekom razmatranje nazočni su pravili zapise o njegovu odjeku u vlastitu srcu, a zatim to jedni drugima priopćili. Iz razmatranja je provrela spontana molitva, koja je pak stvorila raspoloženje kontemplacije i pomogla u donošenja odluka za ostvarivanje Riječi u životu. U programu su osobito bili aktivni vjeroučitelji, a s pjesmom je nastupio komorni zbor crkve sv. Lovre pod ravnanjem Alena Kopunovića Legetina.

Za Caritasove volontere bila je to prilika da nakon biblijske pobožnosti otvore razgovor i podijele obveze u organiziranju susreta obitelji s petero i više djece iz Požeške biskupije, koji će se održati pred blagdan Sv. Obitelji, u subotu, 27. prosinca. (I.Ž.)

Skupština našičkih katoličkih prosvjetara

U Duhovnom centru Emaus 28. studenog svoju redovnu godišnju skupštinu održali su članovi našičkog ogranka Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika Požeške biskupije. Izvješće o radu od osnutka do danas podnio je predsjednik Ivica Gerendaj koji je tom prigodom podsjetio nazočne na aktivnosti koje su članovi odradili u proteklom razdoblju kao što je postavljanje posvećenog drvenog raspela i kipa Majke Božje u zbornici OŠ Isidora Kršnjavoga, predstavljanje knjiga, posjeta Muzeju bl. Alojzija Stepinca i sl. Skupštini je bio nazočan i dekan Našičkog dekanata vlč. Branko Šipura, a kao domaćin u prostoru Emausa nazočne je pozdravio i predvodio uvodnu molitvu gvardijan Franjevačkog samostana fra Dragutin Bedeničić. Svojom su glazbom skupštinu popratili članovi Komornog orkestra Osnovne glazbene škole »Kontesa Dora«. (T. J.)

SUSRET ŽUPNIH ZBOROVA POŽEŠKE BISKUPIJE

Crkveni pjevači povezuju nebo i zemlju

Piše: Helena Toman • Snimio: Duško Mirković

U prilogi blagdana Sv. Cecilije, zaštitnice crkvene glazbe, u Požegi je 29. studenog održan tradicionalni susret župnih crkvenih zborova Požeške biskupije. Na susretu u Dvorani sv. Terezije Avilske okupilo se oko 350 pjevača iz 15 župa: Davor, Daruvar, Lipik, Pakrac, Kuzmica, Pleternica, Novska, Virovitica (dva zbora iz dvije župe), Rajić i Požega koja je bila zastupljena s tri župska zbora: iz katedralne župe, župe sv. Ivana Krstitelja i župe Duha Svetoga, zatim s Mješovitim zborom Katoličke klasične gimnazije i Zborom medicinskih sestara Katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji koje rade u Općoj županijskoj bolnici Požega. Svaki se zbor predstavio s dvije liturgijske pjesme po svom izboru.

Promicanje liturgijske glazbe

– Naš je cilj na ovaj način promicati liturgijsku glazbu na svim razinama, od dječje do odrasle dobi. U tu svrhu prije dvije godine pokrenuli smo i tečajeve za orguljaše i zborovođe jer se uglavnom radi o ljudima koji nemaju potrebnu liturgijsku glazbenu naobrazbu – kazao je Alen Kopunović Legtin, povjerenik za liturgijsku glazbu Požeške biskupije.

Susret je završio misnim slavljem u požeškoj katedrali koje je predvodio biskup Antun Škvorčević. On je kazao da

pjevači u crkvi vrše dragocjenu službu jer pomažu vjernicima da dostojno, snažno i lijepo slave Boga na čemu im je posebno zahvalio. U prigodnoj propovijedi biskup je kazao da oni nisu bilo kakvi pjevači, nego oni koji su svoje srce i pjesmu usmjerili Bogu povezujući na taj način nebo i zemlju.

Lijepo je biti pjevač u crkvi

– Glazba i pjevanje od nas traže sasvim posebnu duhovnost te ukoliko nema te duhovnosti međusobne ljudske dobro-

te, nema ni iskrenog služenja Bogu. To je ono što vas najbolje slaže i u životu i u glasu. Na taj način postajete onaj dio Isusove Crkve koji svjedoči što Bog može kada mu netko iskreno vjernički pristupa, i to kao pjevač – kazao je biskup Škvorčević. Čestitao je svima na želji da u svojim župama oblikuju crkvene pjevačke zbore kako bi njihove župe, osobito liturgija, bile mjesto Božjeg svjetla i blizine pa da na taj način svjedoče svima koliko je lijepo biti pjevač Božji u crkvi, ali i u životu.

AKTIVNOSTI UČENIKA VIROVITIČKE KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE

Posjetili bolesnu djecu i osnovnoškolce

Prigodom Dana osoba s posebnim potrebama, 5. prosinca učenici prvog i drugog razreda Katoličke klasične gimnazije u Virovitici zajedno s ravnateljem vlč. Ivicom Šohom posjetili su Osnovnu školu Virovitica. Ravnateljica, učitelji i učenici škole radosno su ih primili. Učenici su izveli kratak program, kojim su oduševili svoje goste. Na taj nastup pjesmom su se nadovezali i gimnazijalci koji su otpjevali nekoliko pjesama, a pridružili su im se i domaćini. Ozračje veselja pojačao je i ravnatelj Ivica Šoh uručivši tajniku škole slatkiše za učenike. Nakon formalnog dijela slijedilo je druženje gimnazijalaca i učenika škole domaćina kroz razgovor, izradu božićnih ukrasa i ples.

Idući dan, na blagdan Sv. Nikole, učenici Katoličke klasične gimnazije pohodili su Dječji odjel Opće bolnice Virovitica. Time su željeli duh blagdana Sv. Nikole podijeliti s bolesnom djecom i tako im taj dan učiniti radosnijim. Učenik Tomislav Bišćan bio je sv. Nikola te je darivao malene prigodnim darovima. Mnogima je to bio prvi susret sa sv. Nikolom. Učenici, od kojih je i potekla plemenita ideja pohoditi bolnicu, vrlo su se brzo sprijateljili s djecom kroz igru, pjesmu i fotografranje. (I. Š.)

ODRŽAN BRAČNI VIKEND U DOMU SV. AUGUSTINA U VELIKOJ

Vikend koji nas čini boljima u obitelji i na radnom mjestu

Piše: Višnja Mikić • Snimio: Ivanka Herceg

Od 24. do 26. listopada u pastoralnom centru sv. Augustina u Velikoj u organizaciji Zajednice bračnih susreta održan je drugi ovogodišnji bračni vikend pod vodstvom preč. Josipa Frkina. Domaćini su bili bračni par Ljubica i Goran Thür te p. Zvonko Šeremet. Vlč. Frkin s puno je ljubavi pričao o svom dugogodišnjem radu s bračnim parovima i prekrasnim iskustvima i svjedočenjima bračnih parova koji su prošli vikende. Goran Thür je naglasio kako im se u obitelji puno toga promijenilo nabolje poslije prvog bračnog vikenda. Stekli su puno novih prijatelja koji ih sada posjećuju, čestitaju jedni drugima rođendane, godišnjice braka, družu se.

Razgovor u braku je u krizi

Po povratku s bračnog vikenda u obitelji se puno toga mijenja nabolje. Bračni se parovi oslobađaju određenih predrasuda i još se više zavole. Osim što im vraća taj početni zanos, vikend ih podupire i kroz mjesečne

duhovne obnove u njihovu nastojanju da kvalitetno žive kao muž i žena. Zvonko Šeremet ističe kako bračni parovi koji redovito dolaze na obnove veoma dobro napreduju: najprije u međusobnom odnosu, ali i drugi članovi obitelji, posebno djeca, primijete pozitivne pomake, više zadovoljstva, ljubavi i smirenosti u obitelji i među supružnicima. Naglašava kako je u krizi razgovor u braku i nedostatak svijesti da se treba razgovarati i o osjećajima. Smisao je bračnog vikenda govoriti o životu i stvarnosti, o našim psihološkim i emocionalnim odnosima, zatim ide razgovor o Bogu i svijest da smo Božji, a onda odgovor na pitanje kako možemo napredovati na psihološkom, emocionalnom i duhovnom planu.

Odlaze zadovoljni i duhovno bogatiji

Ne radi se samo o tome da bračni parovi međusobno rastu, nego oni postaju i istaknutiji svjedoci u svojim župama, na radnim mjestima jer s puno više hrabrosti nastupaju i svje-

doče, pokazuju ljubav prema Bogu i čovjeku. U Zajednici bračnih susreta parovi su koji traže i žele više. Dakle, ne oni koji maju probleme, nego oni koji traže više u duhovnom i vjerskom životu. Iskustva ljudi koji su prošli vikende veoma su pozitivna. Neki su možda na vikend došli s predrasudama i tremom, ali su otišli zadovoljni i duhovno bogatiji.

Na bračni vikend dolaze oni koji traže više u duhovnom i vjerskom životu.

DUHOVNA TRIBINA ZA ZDRAVSTVENE DJELATNIKE

Bolesnik najviše čezne za toplom ljudskom riječju

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

U organizaciji Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji održana je 29. studenog u Požegi duhovna tribina za zdravstvene djelatnike na temu Poslanje zdravstvenog djelatnika. U uvodnom dijelu nazočnima se obratio požeški biskup Antun Škvorčević koji je kazao da medicinske sestre kao vjernice svojim služenjem doprinose da se u Požeškoj biskupiji očituje ona snaga koju im Isus Krist daje da mogu biti služiteljice bolesnima i umirućima iskrenim vjerničkim srcem.

Bolesnici sve napušteniji

– Vi bolesnima pristupate ne kao objektu, nego kao samom Isusu Kristu koji pati i trpi. U tim patnjama vi ga prepoznajete i služite mu. Da nije vašeg vjerničkog služenja u bolnicama, naša bi biskupija bila puno siromašnija – poručio je biskup Škvorčević zahvalivši ujedno medicinskim sestrama i tehničarima te ostalim zdravstvenim djelatnicima na njihovu služenju i vjerničkom svjedočenju.

Na temu poslanja zdravstvenih djelatnika progovorio je dr. Valentin Pozaić, zagrebački pomoćni biskup. On je kazao kako se ni jednom zvanju ne pružaju tako velike mogućnosti služenja bližnjem u potrebi kao što se to pruža medicinskim sestrama. Dodao je da se od medicinskog osoblja očekuje stručna tehnička usluga, ali daleko više od toga očekuje se prisno ljudsko ophođenje. Kako je u bolnicama sve više aparata i strojeva, bolesnik se među njima osjeća sve napuštenijim i nevoljenijim.

Na mjestu ljudskih boli i patnji

–Čovjek bolesnik posebno čezne i živi od ljudske prisutnosti, od ljudske topline i riječi. U svojoj boli, patnji i nemoći osjeća se sigurnijim kada je netko uz njega – istaknuo je dr. Pozaić. Zbog toga je za katoličkog zdravstvenog djelatnika izuzetno važno njegovo stalno stručno usavršavanje, ali još je važnija njegova duhovna obnova jer pored svih mogućih znanstvenih dostignuća čovjeku je najbolji lijek drugi čovjek.

Duhovna tribina završila je misnim slavljem u požeškoj katedrali koje je predvodio biskup Škvorčević. On je zahvalio medicinskim sestrama i liječnicima što bolesnicima pristupaju svojim vjerničkim srcem te im na taj način pružaju hrabrost i sigurnost koju im po njima daje Isus Krist. Po vama, dodao je, Crkva je prisutna na tom važnom mjestu ljudskih boli, patnji i umiranja.

U korak s liturgijskim vremenom

Piše: p. Zlatko Papac

Božić

Odmah na početku valja reći – narodnosno je sigurno, a povijesno treba do kraja dočeka – Božić je dan i blagdan hrvatskoga naroda. Svenarodni dan i blagdan! Nijedan drugi dan ni blagdan nije tako ni toliko obilježio narodnost i izrekao dušu hrvatskog naroda kao Božić. Stoga ga slave i raduju mu se svi: stari i mladi; odrasli i djeca; zdravi i bolesni; siromašni i bogati! Svima je Božić jedinstven dan i blagdan!

To potvrđuju i dokazuju hrvatske božićne pjesme koje pjevaju svi. One su svenarodni hrvatski – crkveni i vjernički – oratorij! Nema naroda pod suncem s toliko - i tako raznolikih - božićnih pjesama, kao što je narod hrvatski. To je čar i ponos, posebnost i jedinstven način čitanja i slušanja evanđelja u Hrvatskoj! Prava vjeroispovijest Hrvata! Tako su počeli u praskozorje svoje povijesti, a susljedne generacije samo nastavile!

Božić u Hrvatskoj bijaše i ostaje svenarodni, i svedržavni, dan i blagdan više od tisuću godina. Hrvatsko je more najljepše na svijetu, tako je i božićevanje u narodu hrvatskom čudo među narodima svijeta. Dok toliki narodi Europe još nisu imali ni države ni državnosti, Hrvati su imali najprije kneževinu, a od 925. kraljevinu! A u jednom i drugom državotvornom stanju Božić bijaše – i do danas ostade – najdivniji i najčudesniji dan! Dan danâ, kako kasnije nastade izričaj za Uskrs. Ali valja znati: Uskrs je najviši vrh Božića! Uskrs je svestrani rascvat i nebeskost Božića u vremenu!

Blagdan Svete obitelji

Nedjelja Svete obitelji jedinstveni je blagdan. Vodi nas na dva početka: početak povijesti (s Abrahamom stvarno počinje povijest). I početak Crkve i kršćanstva (s Isusom Kristom počinje Crkva i kršćanstvo).

Na početku povijesti imamo čudesno – divni razgovor Boga s Abrahamom; i još čudesnije Božje obećanje Abrahamu o mnogobrojnom njegovu potomstvu. A na početku Crkve i kršćanstva imamo utjelovljenje, rođenje i dolazak u hram Sina Božjega Isusa Krista. Abrahamov razgovor s Bogom samo je preludij u ono što Crkva i svijet imaju u razgovoru i susretljivosti s Isusom Kristom, Sinom Božjim i Sinom Marijinim.

Čovjek se čudi i pita: kako to da Bog razgovara s jednim šekom, Abrahamom? Njemu čak i potomstvo obećava, kao zvijezda na nebu. To bijaše samo znak i dokaz Božje snishodljivosti u ono što Bog započinje ulaskom Isusa Krista u povijest svijeta i čovječanstva. Što ljudi nisu mogli ni sanjati, Bog čini, počinje i ponažuje čudesnim utjelovljenjem svoga Sina; i njegovim rođenjem od Djevice Marije. I što je počelo u Svetoj obitelji - razgovor Boga s ljudima na najljudskiji način - to se u Crkvi nastavlja do Sudnjega dana. To je Božić - protegnut u sva vremena, na sve krajeve i mjesta na svijetu.

Abrahamov razgovor s Bogom samo je preludij u ono što se u svijetu i povijesti zbiva Isusovim ulaskom u povijest ljudskog zbivanja i događanja. Doista, dva svečana i sudbonosna početka! Prvi s Abrahamom na samom početku povijesti; a drugi s Isusom Kristom u punini vremenâ.

Druga nedjelja po Božiću

Ova nas nedjelja vodi i zaustavlja pred nebeskim čudom, koje se dogodilo i koje se objavljuje u krugu Svete obitelji. U to se svetište svijeta spustila i udomila nebeska i Božja Mudrost – Sin vječnoga Oca, da postane i bude sreća svijeta, ljudima bratom, i ponos ljudskoga roda.

Odlomak Sirahove knjige to opisuje najsvečanijim izričajima, gotovo bismo rekli nebeskobožanskim! Odlomkom dominira Mudrost, što je zapravo novo ime Novorođenoga Sina Božjega i Sina Marijina. Ovo je jedinstveni biblijski velespjev Mudrosti Božjoj, koja se udomila u betlehemske jaslice, a onda našla svoje pravo mjesto i prebivalište u Crkvi, koja je svjetlo narodima i tabernakul nebeskoga čara na zemlji.

Suženo gledano, možemo ovo uzeti i kao velespjev svake ljudske i kršćanske obitelji, koja postade - i jest - obiteljska Crkva posred svoga naroda. Kamo sreće, ako se takvih svetišta nađe i pronade među Hrvatima u Lijepoj našoj na pretek!

Evanđelje je božićno! Proslov ili velespjev, kojim se otvara Ivanovo evanđelje. Literarno i biblijsko čudo! Donedavno završna i svečana molitva, kojom je završavala svaka sveta misa. Ovo bismo književno čudo morali svi čitati, moliti, pamtiti i zapamtiti ... pa onda svaki svoj dan osvjetljavati, usrećivati i oplemenjivati ovom čudesnom molitvom, koja je jedna od najstarijih novozavjetnih molitava! Skladao ju je Duh Sveti s ljudskim genijem, da bude najsvečanija čovjekova - i ljudska - molitva. Učimo iz nje moliti i budimo iskreni molitelji i zagovornici svoga naroda u Hrvatskoj, svoje domaće i svjetske povijesti!

Blagdan Krštenja Gospodinova

Izaija zove i poziva sve **na vodu**, da **bez novaca i bez naplate** kúpe Božje darove, koje Bog zapravo badava daje. Takav je Bog! Njegove darove ionako ne bi mogao nitko kúpati ni platiti, jer su nedostižni i nedohvatljivi ljudskoj majušnosti i bijedi. Bog svoje darove daje i daruje posve badava, jer zna i razumije ljudske mogućnosti. I ne samo da Bog daruje svoje darove badava On još obećava: *Sklopit ću s vama Savez vječan, Savez milosti Davidu obećanih*. Kojeg li čuda! Bog želi biti ljudima – saveznikom!

Stoga zove i potiče ljude: *Tražite Gospodina, dok se može naći, zovite ga, dok je blizu!* Drugim riječima to znači: živite tako da se ne biste Bogu izgubili. Ili da ne biste proigrali Božje darove, koje vam je Bog već darovao, ili ih kani darovati. A najveći dar, koji smo dobili, jest i ostaje - naše bogosinstvo! Uvedeni smo u rod s Bogom samim! Kojeg li čuda i odličja!

Apostol nas Ivan zove i poziva da ljubimo braću. To je znak po kojem svatko može vidjeti da i Boga ljubimo. Svoju ljubav prema nevidljivom Bogu pokazujemo ljubeci braću, koju vidimo i s kojima dijelimo sudbinu života.

U Markovu smo evanđelju dovedeni na Jordan, da bismo prisustvovali Isusovu krštenju. Tu imamo objavu o Isusu po kojoj znademo tko je Isus Krist. Tu u Markovu evanđelju slušamo direktni govor i poruku Oca nebeskoga, koju je čuo Isus sâm. U drugim evanđeljima imamo poruku, koju su čuli i drugi. Oboje je važno. Za Isusa je bilo važno čuti i znati da iza njega stoji njegov Bog; i da On nastupa u ime svoga Boga, čiji je poslanik. A za nas je važno, da i mi čujemo da Isus iz Nazareta nastupa u ime svoga Boga.

Druga nedjelja kroz godinu

Samuelova knjiga očiti je primjer da Bog računa s ljudima. Često im prilazi nenadano, ali uvijek prijateljski. Mladom Samuelu dolazi noću, dok je spavao. Samuel čak nije ni razabrao tko ga zove. Mislio je da je to njegov učitelj i stari prorok Eli. Stoga i dolazi k Eliju odzivajući se. Ni ovaj nije odmah shvatio da se u život mladog Samuela umiješao Bog. Istom kad mu je mladac treći

put došao, odzivajući se pozivu, stari je Eli shvatio i razumio da bi to mogao biti sam Bog.

Poučen kako će se vladati i kako će ući u razgovor s onim koji ga zove, mladić je tako i postupio. Kako je divno uza se imati učitelja. Umiješ li ti slušati Boga na bilo koji način? On dolazi k tebi. Blaženi li, koji umiju biti blizu Bogu, ali otvoreni i prema ljudima!

Pavao nas uči da sebe i svoje tijelo valja čuvati i držati pod nadzorom. Hrabro i svečano se vladati prema sebi i svome tijelu; a isto tako i prema svakom drugome. Tko tako ne čini, može zastraniti i posrnuti. I cijela se života, nakon toga, kajati. Valja biti junak i svečan čovjek! Pogotovo to vrijedi za mlada-riju. Lako je sve proigrati i krenuti niz vodu zlih nagnuća. Ali je časno i ponosno, svečano i kršćanski stajati na braniku svoje časti i svetosti! Isusa je prepoznao učenik koji je živio učenički časno i ponosno, svečano i sve-to. Budimo i mi najprije dobri učenici Božji, pa ćemo onda moći biti učiteljima drugih! Oba su stava važna: učiti od drugih, i učiti druge!

Treća nedjelja kroz godinu

Jonina je knjiga sama za sebe čudo Biblije i divna poruka ljudskome rodu. Jona bijaše poslan u Ninivu — grad božanski velik, a ogrezao u grijehu i zlu. On je građane Ninive trebao probuditi i pozvati na dobro djelovanje. To je prvi dio poruke.

Drugi je dio razmišljanje proroka Jone i djelovanje Ninivljana. Kao Židov Jona nije mogao shvatiti da bi Bog pomilovao pagane u gradu Ninivi. Stoga je navješćivao poziv na obraćenje i pokoru, a u duši je očekivao Božji pravorijek protiv Ninivljana. U svima nama ostalo je i postoji nešto slično sve do danas. Zato nam se i čita Jonina knjiga, da mijenjamo sebe i svoje stavove. I dogodilo se baš ono što Jona nije očekivao: Ninivljani su poslušali poruku Božju, oglasili post i pokoru i krenuli drugim putem. Bog se, dakle, i protiv Jonine volje smilovao Ninivljanima! Takav je Bog.

Pavao uči Korinćane da je vrijeme našeg boravka na zemlji kratko. Baš nitko nema vremena za razbacivanje ili zloupotrebljavanje. Stoga Pavao upozorava sve svoje suvremenike da se trgnu, probude i otpočnu biti hodočasnici u novi i nebeski svijet.

Marko nas upozorava: *Ispunilo se vrijeme, približilo se krajevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!* Isusovim ulaskom u povijest započelo je konačno vrijeme. Ništa se više novo ne može zbiti ni dogoditi, jer najnovija je novost ulazak Sina Božjega u našu povijest. To je konačna, spasenjska i završna novost.

Četvrta nedjelja kroz godinu

Danas slušamo Mojsijevo vele-proročanstvo: *Proroka, kao što sam ja, iz tvoje sredine, od tvoje braće, podignut će Gospodin, Bog tvoj: njega slušajte!* Mojsijevi su suvremenici samo mogli sanjati o tom proroštvu, jer mu ispunjenje bijaše u dalekoj budućnosti. No, mi smo u podneblju njegovih ispunjenja. To bijaše vele-vijest o Isusu Kristu, Sinu Marijinu, čiju riječ trebamo slušati i u svom kraju; i u svom vremenu.

Mojsiju bi rečeno: *Podignut ću im proroka između njihove braće, kao što si ti.* Sâm će Bog na iznenađujući način stići k ljudima i pokazati se čovjekom. U tom je i Božja ponuda i odgovor ljudima na ponudu. Sam je Bog čekao i očekivao hoće li ljudi vjerom prihvatiti Božjeg opunomoćenika, ili će — po već ustaljenu načinu — djelovati po svojim starim navikama.

Imamo sličan stav u Pavlovim izričajima. Pavao to izriče razumljivim i jasnim jezikom. Uzima oženjena i neoženjena čo-

vjeka da nas pouči. Oženjen se brine za zemaljsko, vremenito, obiteljsko — ostavljajući ono drugo nekom drugome. Neoženjen, naprotiv, brine se za Božje. On ima vremena i svoje vrijeme iskorištava da se svidi Bogu.

I to je procijep čovjeka i ljudi u sadašnjem vijeku. Ili smo okrenuti zemlji i povijesti na njoj, ili smo — premda živimo na zemlji i u vremenu — okrenuti Bogu i nebeskome svijetu. Ima i onih, koji su oženjeni, da Boga ne zaboravljaju niti izigravaju. A ima i onih u beženstvu, koji ostavljaju Boga i sve nebesko i vladaju se posve zemaljski u prolaznom svijetu.

Peta nedjelja kroz godinu

Jobova je knjiga jedna od najdivnijih u Bibliji - knjiga života. Job bijaše patnikom, koji je svoju patnju umio izraziti. Svojoj je patnji pokazao put u pjesnički svijet, kako bi mnogi — slušajući ili čitajući Jobovu knjigu — i sami umjeli misliti, i svoju misao izražavati.

U današnjem odlomku Job daje jedinstvenu definiciju ljudskoga života. Život je čovjekov od kolijevke do groba svojevrсна borba. Svatko se treba i mora izboriti za status svoje ljudskosti. Svatko mora svakog dana ostvarivati sebe, skladajući svoju čovječnost. Tko to zanemari, okrenut je svakom porazu, što na njega vreba.

Pavao sebe definira kao navjestitelja evanđelja. To mu je zadaća, i još k tome: besplatna. To je Pavlu povjereno i ne može, niti smije zanemariti svoju životnu zadaću. A zar nije i svakom čovjeku zadano: da časno, svečano i kršćanski živi svoj život na zemlji? I na teme-

lju svoga života zadobije vječno određenje u nebeskome svijetu.

Isus sa svojim učenicima izlazi iz sinagoge i ulazi u kuću Šimunovu i Andrijinu. To je odmah veliki upitnik svakome od nas: a hoće li Gospodin stići i k nama, u naš dom, ili za njega nema mjesta ni među nama, ni u našem domu. Ondje Isus liječi Šimunovu punicu od ognjice. Njegov je dolazak i svojevršno ozdravljenje bolesnih. A nakon toga slijedilo je ozdravljenje mnogih, koje donošahu na nosilima do Isusa. Slika je to i liječenja na duši — praštanja i opraštanja grijeha. Trebamo li mi oprostjenja, i tražimo li ga na pravom mjestu?

Šesta nedjelja kroz godinu

Ovaj odlomak Levitskog zakonika određivao je kako se neki bolesnici trebaju vladati. Bijaše to svojevrсни oprez da se zaraza ne bi prenosila. A ozdravljenik je mogao među ljude istom nakon svećenikova pravorijeka: da je ozdravio od bolesti koja ga je odvajala od ljudi.

Danas to čine i određuju liječnici. U svakom slučaju nije ni danas dozvoljeno nikome tko ima neku zaraznu bolest kretati se kako hoće i kuda želi. Kad netko ozdravi, on smije k ljudima i među ljude. Inače je odvojen od zajednice. Kamo sreće kad bi se izdvajali i mnogi drugi: neodgojeni, psovači, nevaljalci... Tada bi nam zajednice bivale i ostajale zdrave, časne i ponosne. A ovako se svuda nalazi svašta — a najčešće neželjenog i neodgojenog primitivizma. Pavao nas uči kako treba živjeti. Što god radili, i gdje god bili, ili živjeli, moramo biti ono na što nas upućuje naša krštenost i odgojenost. Čovjek mora biti svuda i svagdje čovjekom — svima na radost, a sebi na ponos i spasenje. Svatko se ima pravo i ponositi svojim odgojem, svojom čovječnošću, a mi kršćani i svojom kristolikošću!

U evanđelju gubavac moli Isusa da ga izliječi. A molimo li mi da bismo bili zdrave pameti, zdrave duše u zdravu tijelu i zdravih odnosa jedni prema drugima? Ili živimo bez molitve i bez nastojanja: da budemo ljudi zdravi, časni, ponosni i čestiti.

FESTIVAL DUHOVNE GLAZBE »HODOČAŠĆE U DOŠAŠĆE« U PAKRACU

Mladi, budite svjetlo u svojoj hrvatskoj domovini

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Glazbena skupina mladih iz župe Bezgrješnog začeca BDM iz Nove Gradiške »Nebeski znak« oduševila je nazočne u pakračkoj župnoj crkvi.

U organizaciji pakračke župe održan je 13. prosinca u župnoj crkvi Uznesenja BDM u Pakracu jedanaesti susret crkvenih pjevača i svirača pod nazivom *Hodočašće u došašće*. Na tradicionalnom festivalu duhovne glazbe sudjelovale su glazbene skupine »Vita nova« iz Pakraca, Ljubo Vuković iz Gajnica – Zagreb, Zbor mladih župe Bezgrješnog začeca BDM iz Nove Gradiške »Nebeski znak«, »Kerubini« iz Raše, »Stope« iz Blata na otoku Korčuli te Danijela Sisgo-

reo Morsan i Željka Marinović iz Zagreba. Program je započeo euharistijskim slavljem koje je predvodio biskup dr. Antun Škvorčević uz koncelebraciju domaćeg župnika Matije Jurakovića, daruvarskog župnika i dekana Branka Gelemanovića, kancelara Ivice Žuljevića te đakona Dragana Hrgića i Željka Benkovića.

Otvorite oči, uši i srca

U uvodu biskup je na poseban način pozdravio mlade iz pakračke župe i sve koji

su otvorena srca došli u Pakrac pjesmom dati hvalu Bogu. Biskup je istaknuo kako se raduje susretu s mladima, a još više zajedničkom susretu s Bogom. Spomenuo je da radost ovog susreta uvećava Pakračanin Žarko Turuk, koji je dugi niz godina sudjelovao u životu mladih ove župe, a koji će u ovom slavlju biti primljen među kandidate Požeške biskupije za sveti red đakonata i prezbiterata. Zahvalio je Bogu za taj dar i pozvao mlade da otvore svoje oči, uši i srce za ono što dolazi od Boga.

Snažno zajedništvo radosti

U homiliji biskup je, tumačeći Božju riječ, predstavio lik Ilije, proroka kao čovjeka ražarena snagom Duha Svetoga, neustrašiva svjedoka i zauzetog širitelja ljudske časti i poštenja u skladu s Božjim zakonom. Potaknuo je mlade da i oni budu svjetlo u svojoj hrvatskoj domovini izgarajući za vrijednosti života koje su naučili u školi evanđelja i da na taj način šire prostore istinske slobode.

Na svršetku slavlja mladi su dugotrajnim pljeskom izrazili svoju potporu Žarku na njegovu putu prema svećeništvu. Potom su izvođenjem različitih duhovnih skladbi na posebnoj pozornici u crkvi uspostavili snažno zajedništvo radosti, koje se nakon festivala nastavilo i u župnoj dvorani.

Novi članovi križarske organizacije požeške župe sv. Leopolda Mandića

Dvanaest apostola spremnih naviještati Isusa u svojoj okolini

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: Duško Mirković

U župnoj crkvi sv. Leopolda Mandića 14. prosinca tijekom misnog slavlja koje je predvodio župnik mons. Vjekoslav Marić dvanaest djevojaka i mladića - Ivana Boško-

vić, Lorena Đurina, Marijana Đurina, Ivana Jazbišek, Ružica Konjarik, Martina Masjar, Ivan Čuljak, Josip Pavičić, Josip Pejaković, Matija Plaskur, Tomislav Soldo i Bruno Šimčik - položilo je svečano obećanje Križarskoj organizaciji bl. Alojzija Stepinca.

- Ovdje su mladi koji žele po uzoru na Ivana Merza živjeti svoju vjeru, biti i ostati vjerni svojoj Crkvi i domovini, činiti dobra djela i tako biti na ponos i radost svojoj župnoj zajednici - kazao je u uvodnom dijelu duhovnik križara mons. Marić. U homiliji je istaknuo simboliku broja dvanaest ukazujući na dvanaest Isusovih apostola koji su preobrazili pogansko Rimsko Carstvo ustrajući u vjeri do zadnjega daha. Dodao je kako ti mladi ljudi nisu pre-

ko noći postali križarima, nego su godinama stasali kroz euharistiju, ispovijed, aktivno služenje u župnoj zajednici.

- Vaše je poslanje veliko i značajno: sebe osvojiti za Isusa Krista, a onda vatrom koja gori u vašim srcima i druge oduševiti za kršćanski život u duhu bl. Ivana Merza - kazao je obraćajući se križarima. Požeška križarska organizacija koja je obnovljena na svetkovinu Krista Kralja 1996. godine danas broji pedesetak aktivnih članova. Primanju novih križara nazočio je i predsjednik Središnjeg križarskog vodstva Dario Burjan koji je kazao kako je Požega među šest hrvatskih gradova u kojima djeluje križarsko društvo.

POŽEŠKA BISKUPIJA PODIJELILA 54 STIPENDIJE STUDENTIMA I SREDNJOŠKOLCIMA

Dok se obrazujete, ne zaboravite na Boga

Piše: Ljiljana Marić

Požeška biskupija i ove je godine nastavila s dodjelom stipendija za učenike i studente iz brojnih obitelji, kao i onih koje su lošijeg imovnog stanja. Ugovori za 54 nove stipendije 15. studenog potpisane su u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi. Tom prigodom učenicima, studentima i njihovim roditeljima obratio se i požeški biskup mons. dr. Antun Škvorčević. Kako je toga dana Požeška biskupija obilježavala desetu obljetnicu proglašenja blaženim Alojzija Stepinca, biskup je podsjetio kako je Stepinac znao suosjećati s čovjekom u teškim vremenima prije, za i poslije Drugoga svjetskog rata bra-

neći ljudsko dostojanstvo svakog čovjeka bez obzira iz kojega naroda dolazio. Posebno je gajio osjetljivost za one koji su bili u potrebama ili u nekoj nevolji. – Gajenje suosjećajnosti prema svakom čovjeku, osobito onom u nevolji, u kršćanskom je duhu. Ne želim time reći da Crkva ima neko socijalno poslanje jer je rješavanje socijalnog pitanja u nadležnosti države koja za to ubire i porez, ali Crkva nastoji s naslova ljubavi gajiti odnos poštovanja prema čovjeku i to svjedočiti na materijalnoj razini koliko je to u njezinim mogućnostima – objasnio je požeški biskup Škvorčević. Dodao je kako Požeška biskupija već nekoliko godina nastoji

svoja materijalna sredstva podijeliti s drugima na različitim razinama.

– Radujem se da naša biskupija i ove godine može vama mladima na ovaj način iskazati svoju potporu. To nije najvažnija dimenzija kojom vas pratimo. Još važnija i snažnija je naša molitva. Molimo da svatko od vas mladih u svom životu usvoji one vrijednosti koje će ga ispuniti i po kojima će biti sretan. Materijalno je važno, ali ono ne može ispuniti naše srce koje čezne za dubljim, za Bogom. Dok se obrazujete, dopustite svome srcu da ono bude blizu Bogu u molitvi i povezanosti s Crkvom – poručio je biskup mladim stipendistima.

Vjeroučenici obrtničke škole pokrenuli humanitarnu akciju

Skupljali novčanu pomoć za teško bolesnu Martinu

Piše i snimio: Jozo Glibo

Sudbina šesnaestogodišnje Martine Pirić iz Čepina kod Osijeka kojoj su sredinom ove godine u dva mjeseca dijagnosticirana čak dva zloćudna tumora, prsa i želuca, dirnula je i učenike požeških srednjih škola. Akciju je potaknula Ivona Ivezić, učenica 2. a razreda Obrtničke škole.

Duboko ih se dojmila

Kad je na televiziji vidjela prilog o Martinini koja je se duboko dojmila, razmišljala je kako bi joj mogla pomoći. Na školskom satu vjeronauka iznijela je svoje razmišljanje vjeroučitelju Jozi Glibi i svojemu razrednom odjelu te je zajednički osmišljen plan provođenja akcije. Učenice su na internetu pronašle podatke o Martinini, njezinu

životu i borbi s teškom bolešću. Od tih je materijala napravljen letak koji je prezentiran ostalim učenicima u svrhu prikupljanja pomoći za Martinin oporavak jer joj obitelj nije u mogućnosti osigurati vrlo skupo liječenje. Učenice su potakle akciju na Obrtničkoj, Tehničkoj i Ekonomskoj školi. Prikupljeno je 5500 kuna koje su Martini osobno uručile članice vjeronaučne skupine Obrtničke škole Ivona Ivezić, Sonja Obradović, Ivana Mitrović i Barbara Valešić u pratnji vjeroučitelja Joze Glibe.

Nezaboravan susret

- Bio je to nezaboravan susret. Vjera u Boga daje joj snage i jakosti u njezinoj bolesti. Potekla je i suza, ali sam u dubini njezine duše osjetila snažnu ljubav koja je čini pravim anđelom na zemlji – kazala je nakon susreta Ivana Mitrović, dok je Barbara Valešić izrazila zadovoljstvo što su učenici njihovu akciju shvatili ozbiljno.

- Trenutak kada smo se susrele s Martinom neću nikad zaboraviti jer sam u srcu osjetila ispunjenost koja se ne može riječima opisati – kazala je Sonja Obradović. Posebno zadovoljna bila je Ivona. –Bojala sam se izreći svoju ideju razredu. Početak je

Snimio: Ivica Žuljević

Biskup s učenicima Katoličke klasične gimnazije

Biskup Antun Škvorčević susreo se 19. studenog sa šezdeset učenika prvih razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi. Poveo ih je u crkvu sv. Lovre, gdje im je progovorio kako su fizički smješteni u konkretan zemljopisni prostor, ali da jednako tako kao osobe, duhovna bića, pripadaju određenoj duhovnoj povijesti. Klasična gimnazija, istaknuo je, pomaže im snaći se u toj duhovnoj povijesti i prepoznati svoj identitet na tragu grčko-rimsko-kršćanske kulture. Protumačio im je što srednjovjekovna crkva sv. Lovre pamti i čuva od duha koji je u nju utisnut po povijesno-kulturnoj baštini, kao i po povijesti koja se u njoj događala tijekom njezinih osam stoljeća. Podsjetio je na sve što su isusovci učinili za Požegu tijekom njezine obnove nakon oslobođenja od otomanske vlasti.

Učenici su posjetili i povijesnu knjižnicu Požeške biskupije u Biskupskom domu, gdje se čuvaju tragovi značajnih požeških ustanova koje su vodili isusovci i pavlini, Subalternog konzistorija i Orfanotrofija. Susret je završio zajedničkom molitvom i pjesmom na čast sv. Lovri, zaštitniku crkve. (I.I.)

bio ispunjen strahom, ali kroz sve nas je to vodila velika želja da ova akcija uspije. U susretu s Martinom shvatila sam što znači život, taj veliki Božji dar. Sada drugim očima gledam sebe, druge ljude i život – poručila je Ivona Ivezić.

SUSRETI CARITASOVIH VOLONTERA BISKUPIJE I NJIHOVE AKTIVNOSTI

Pokrećemo »burzu ljubavi«

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: D. Mirković i T. Ivčetić

Tijekom listopada i studenog vodstvo biskupijskog Caritasa na čelu s ravnateljem vlč. Sašom Paveljakom organiziralo je susrete Caritasovih volontera u deset dekanata. – Cilj je tih susreta bio da se podsjetimo što je Caritas te da pokušamo vidjeti kako djelovati u novim okolnostima krize. Naime, sve je manje donacija državnih ustanova i tvrtki, ali i privatnih. S druge strane, ljudi neprestano dolaze, traže pomoć, ali i posao. Važno je još jednom napomenuti da Caritas nije samo dijeljenje materijalne pomoći nego i pružanje duhovne pomoći čovjeku koji je u teškoj situaciji – napominje vlč. Paveljak.

Dekanatski susreti

Iskazao je zadovoljstvo što je kroz susrete prošlo oko 200 volontera kojima se pridružilo stotinu novih, tako da ih je sada u biskupiji oko 350. Pohvalio je aktivnosti mnogih župskih Caritasa koji kroz različite akcije nastoje vjernike u svojim župama potaknuti da čine dobro i na taj

Volonteri Caritasa župe sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima i ovoga došašća bili su vrlo aktivni. Željka Pijević, Caritasova volonterka, zadovoljna je uključivanjem vjernika u njihove akcije. Pored već tradicionalne prodaje kolača svake druge nedjelje tijekom gotovo cijele godine, za vrijeme došašća prodavali su adventske vijence. Od prikupljenog novca kupili su namirnice kojima su uoči Božića darivali dvadesetak najpotrebnijih u župi. Kroz prodaju kolača siromašne u svojoj župi obradovali su i Caritasovi volonteri u župi sv. Terezije Avilske u Požegi i u župi sv. Roka u Virovitici te u još nekim našim župama.

način pomažu onim najpotrebitijima. Posebno brojne akcije bile su organizirane na Nedjelju Caritasa.

Ravnatelj vlč. Paveljak iznio je ideju da se mjesečno organiziraju edukacijski molitveni susreti volontera na dekanatskoj razini po uzoru na one koji su se već počeli održavati u Požeškom dekanatu. – Na taj se način želi pomoći volonterima da prikupe duhovne snage, ali i da zajednički promišljamo o različitim akcijama koje trebamo pokrenuti. Želimo isto tako na razini dekanata napraviti

U župi sv. Petra i Pavla u Kaptolu za ovogodišnjeg došašća prvi su put volonteri uz veliku pomoć djece i mladih izrađivali božićne čestitke. Novcem prikupljenim od njihove prodaje darivani su najpotrebitiji. U tu svrhu organizirana je i prodaja igračaka koje su darivala djeca i njihovi roditelji, a sami volonteri uz pomoć ostalih vjernika ispekli su božićne kolače kojima su obradovali starije i siromašne. I u župi sv. Leopolda Mandića u Požegi potrebite su za Božić darivali kolačima.

»burzu ljubavi«. To znači, ako u nekoj župi netko želi nešto pokloniti, a to im trenutno nije potrebno da se onda vidi na razini dekanata kome to jest potrebno – istaknuo je vlč. Paveljak.

Zajedničke akcije

I za vrijeme ovogodišnjeg došašća u našoj biskupiji organizirana je tradicionalna akcija biskupijskog Caritasa pod nazivom »Poklonimo im osmijeh«. U nekim trgovačkim centrima građani su mogli namirnice i higijenske potrepštine ostavljati u za to predviđenim kutijama. Međutim, kako neke trgovine nisu pokazale dobru volju da na ovaj način iziđu ususret Caritasu, u pojedinim župama vjernici su takve stvari donosili u crkvu.

Pomogli za hitnu operaciju bolesnog dječaka Ivana**Kršćanska ljubav na djelu**

Mladi bračni par Ljubić, Marinko i Dubravka, koji žive u Donjem Predrijevu, selu koje pripada župi svetog Ivana Krstitelja u Crncu, dobili su blizance, Ivana i Lukasa. Njihovu obiteljsku radost poremetila je vijest da dječaci boluju od bolesti očiju, teške obostrane retinopatije. U Zagrebu su im liječnici preporučili da obave pregled u Tübingenu u Njemačkoj, u očnoj klinici koja je u svijetu poznata po uspješnosti operativnih zahvata na očima.

U roku od desetak dana dogovoren je pregled i moguća operacija, za što je trebalo oko deset tisuća eura. To je vrijeme bilo uistinu kratko, ali dobri ljudi velikodušno su se odazvali na akciju sakupljanja pomoći te su roditelji i Ivano otputovali u Njemačku, gdje su ih doče-

kale naše sestre Milosrdnice koje rade u očnoj klinici u Tübingenu. Obitelj Ljubić neizmjereno je zahvalna svim časnim sestrama u Stuttgartu na pomoći, pažnji i ljubavi.

Nakon dolaska u Hrvatsku, poslije uspješnih pregleda i kontrola, župnik Tomislav Vučur i obitelj Ljubić žele zahvaliti svim dobročiniteljima koji su na bilo koji način pomogli u ostvarenju ove akcije, napose župljanima župe svetog Ivana Krstitelja, Caritasu Požeške biskupije, župnicima Našičkog dekanata, časnim sestrama u Stuttgartu, općinama Zdenci i Crnac, županiji Virovitičko-podravskoj, gradu Orahovici te svakom ponaosob. Hvala dragom i dobrom Bogu da će i mali Ivano moći gledati čudesna djela Božja! (T.V.)

POŽEŠKA BISKUPIJA DARIVALA DJECU S POTEŠKOĆAMA U RAZVOJU IZ UDRUGE »MI«

Roditeljska ljubav najbolji je lijek za vašu djecu

Piše: Helena Toman • Snimio: Duško Mirković

Na blagdan Sv. Nikole u požeškoj katedrali biskup mons. dr. Antun Škvorčević u koncelebraciji s nekoliko svećenika predvodio je euharistijsko slavlje za djecu s poteškoćama u razvoju Udruge MI i njihove roditelje. Po sv. Nikoli, kazao je, progovorila je posebna Božja dobrota te stoga na ovaj dan iskazujemo pažnju jedni drugima, posebno djeci te onima koji su u različitim životnim poteškoćama.

– Osobitu pozornost iskazujem danas djeci s poteškoćama u razvoju, onima koji nose posebna životna stanja za koja je potrebno puno ljubavi. Pozornost iskazujem i roditeljima i svima drugima koji svojom dobrotom nastoje služiti svoj djeci. Sve vas povjeravam zagovoru sv. Nikole i Božjoj ljubavi kako biste osjetili ono dostojanstvo koje vam daje Bog – poručio je biskup.

Posebna Božja zadaća

U prigodnoj propovijedi biskup je istaknuo da je po ljubavi koju roditelji imaju za svoju djecu prisutan Isus Krist koji služi čovjeku. Naime, Isus Krist nam je poručio da onaj tko želi biti najveći bude poslužitelj, odnosno služi drugima. – Vama roditeljima djece s poteškoćama u razvoju Bog je dao posebnu zadaću da budete služitelji svojoj djeci, da na Isusovoj ljestvici vrijednosti budete najveći. Želim vam izreći zahvalnost što nastojite sebe razumjeti u vjeri, po onom kako vas Isus Krist vidi i razumije – istaknuo je biskup Škvorčević.

Isus Krist, dodao je, u ovom svijetu najviše računa s onima koji trpe i pate te upravo na njima gradi početke konačnog zajedništva, proslave svega u Bogu,

u kraljevstvu Božjem. To znači, objasnio je, da je, kada slavimo svetu misu i kada svoje patnje i trpljenja prihvaćamo kao produžetak Isusovih patnji, već na svoj način po Isusu Kristu, po njegovoj pobjedi nad smrću započelo ono Božje zajedništvo koje je Isus ostvario upravo kroz patnju. Zbog toga su ove kušnje koje vi izdržavate zajedno s Isusom blagoslovljene, zaključio je.

Darivano 117-ero djece

– Dragi roditelji djece s poteškoćama u razvoju, vama je povjereno posebno proročko poslanje da svojoj djeci budete liječnici. Vi roditelji najbolji ste liječnici kada onom svojom ljubavlju, koja je Duh Sveti

u vama, pristupite djeci i u njihova ranjena tijela i duše željne ljubavi unosite tu najljepšu stvarnost. To je najveći događaj koji se može dogoditi i najsnažniji lijek koji dijete može dobiti – poručio je biskup Škvorčević dodavši kako se želimo moliti da nitko od ovih roditelja koji imaju djecu s poteškoćama u razvoju ne postane slabiji, nego da bude jak u snazi Duha Svetoga i da osjete ponos što im je povjereno sasvim posebno poslanje ljubavi.

Nakon misnog slavlja u Dvorani sv. Terezije Avilske pripremljen je prigodan program za djecu i njihove roditelje te su podijeljeni darovi Požeške biskupije u organizaciji Caritasa. Darove je primilo 117-ero djece.

▲ Nakon misnog slavlja biskup Škvorčević djeci je uručio prigodne darove.

Požeška biskupija pomaže nastradalima u Mianmaru

BRATSKO SUDJELOVANJE U NOŠENJU KRIŽA

Posredovanjem mons. Salvatorea Pennacchia, apostolskog nuncija u Bangkoku, Požeška biskupija povezala se s biskupijom Pathein u Mianmaru te je poslala pomoć žrtvama teškog ciklona Nargis, koji je zahvatio to područje u proljeće ove godine. Biskup Antun Škvorčević posebnim pismom pozvao je sve vjernike svoje biskupije da na nedjelju Pedesetnice - Duhova - 11. svibnja «posvjedoče osjetljivost naše mjesne Crkve za ljude u nevolji» te daruju svoj novčani prilog za nastradale u Mianmaru, «da naša hrvatska katolička dobrota i plemenitost i na taj način pohodi mjesto

velike ljudske nevolje i posvjedoči našu ljubav».

Ovih dana biskup Patheina u Mianmaru mons. John Hsane Hgyi poslao je pismo biskupu Škvorčeviću u kojem iskazuje svoju veliku zahvalnost za primljeni dar te među ostalim kaže da je u posljednjih pet godina, otkako je zaređen za biskupa, u svojoj biskupiji doživio dvije teške prirodne nesreće, Cunami i Nargis, u kojima je poginuo velik broj ljudi, uključujući i jednog svećenika i tri katehista. Izvješćuje da je razoreno više crkava, samostana i župnih kuća, ali da je većina pomoći koju je primio upotri-

jebljena za pomoć žrtvama, da za obnovu zgrada nema dovoljno sredstava te da se vjernici okupljaju na misu i molitvu u obiteljskim kućama. K tome dodaje da rižu moraju trajno kupovati za nastradale te da ovogodišnja žetva, koja još nije stigla, neće biti dobra pa će i iduće godine ljudi imati problema s prehranom. Na kraju potvrđuje da je materijalna pomoć iz Požege bratsko sudjelovanje u nošenju križa koji je tamošnjim vjernicima dodijeljen. Požeška biskupija nastojat će i dalje svojom molitvom i materijalnom pomoći svjedočiti svoju blizinu siromašnima u Mianmaru. (I.L.)

DESETEROČLANA OBITELJ BRKLJAČA IZ KOVAČEVCA ŽIVI SAMO OD JEDNE SKROMNE PLAĆE I DOPLATKA

Bez vjere i dobrih ljudi teško bismo sastavljali kraj s krajem

Piše: Višnja Mikić • Snimio: Ivanka Herceg

Deseteročlana obitelj Alberta i Marijane Brkljača iz Kovačevca, novogradiške župe Bezgrješnog začeca BDM jedna je od onih za koje možemo reći da su unatoč svim izazovima današnjeg vremena sačuvali osnovne vrijednosti onoga što je stoljećima ugrađivano u hrvatsko biće - vjeru, poštenje, čast, svetost braka i obitelji. Marijana je Ličanka, a Albert potječe iz Primorja. Prije dvadeset godina sklopili su katolički brak te se nastanili u Slavoniji, u Kovačevcu. Žive skromno, ali uz pomoć dobrih ljudi i vjere u Boga, sve probleme svladavaju i zadovoljni su.

Živimo skromno i zadovoljno

Bog im je podario Ivanu, Milana, Marinu, Gordanu, Tomislava, Marinka, Danijela i Josipa. Sedmero je učenika, a najmlađi Josip ima četiri godine. Šok su doživjeli po rođenju prvog djeteta. Nakon nekoliko mjeseci spoznali su da njihova mala Ivana ne čuje. Uslijedili su pregledi, liječnici, razgovori. Snagom vjere pomirili su se s činjenicom da dijete može čuti ugradnjom posebnog aparata. Marijanini roditelji koji su bili u Njemačkoj osigurali su Ivani ugradnju pužnice. Po njezinoj dotrajalosti nedavno je ugrađena nova. Ivana je danas devetnaestogodišnja djevojka, koja u Zagrebu završava školu za kuharicu. Milan, koji se također školuje u Zagrebu, budući je vatrogasac, a Marina će po završetku škole postati

laborantica. Ostala djeca, izuzev Josipa, pohađaju osnovnu školu.

- Zahvalan sam Bogu za posao. Radim u Tvornici „Slavonijaslad“ u smjenama, supruga je kod kuće. Nije lako podizati djecu, svaki dan nosi svoje obveze i potrebe, ali snalazimo se. Pomažu nam mnogi, od naše Crkve do dobrih ljudi. Pomogla nam je i tvrtka „Oriotapet“ iz Oriovca, Radio Nova Gradiška, političke stranke o većim blagdanima. Uglavnom živimo skromno i zadovoljno, no bez vjere i dobrih ljudi teško bismo sastavljali kraj s krajem - kaže Albert.

Pozdravljaju s Hvaljen Isus i Marija

Dok mi pričamo, ulazi jedanaestogodišnji Marinko. S torbom na leđima stiže iz škole i pozdravlja s „Hvaljen Isus i Marija“. Dijete nije znalo da je u kući netko osim roditelja, braće i sestara i postalo nam je jasno da tako svi pozdravljaju svakodnevno po povratku s nastave. Zajedno i mole, kaže otac, najviše u vrijeme blagdana, kada su svi na okupu.

U kući Brkljača sve je skromno, ali vrlo uredno. Stariji pomažu mlađima, u tišini se pišu zadaće, često djeca pomažu roditeljima, ali i susjedima, primjerice prilikom istovara kukuruza, drva i sl. Ugodni su im trenuci provedeni u društvu članova Udruge „Osam plus“ koja djeluje na razini županije Brodsko-posavske i okuplja obitelji koje se nisu bojale života i primale su ga iz Božje ruke. Raduju se i božićnim susretima s biskupom Škvorčevićem, koji, kažu, uvijek nađe lijepu riječ i trenutak vremena za svaku obitelj.

Trebaju krevete i radne stolove

- Bilo je svakako dok su bili mali. Probdjevene noći, puno posla, ali uz Božju pomoć nekako je išlo. Puno toga je trebalo. Nekako smo uz pomoć dobrih ljudi i susjeda uredili prostor, imamo veliki boravak s točno osam stolica. Puno toga još treba, ali...- dodaje mama Marijana.

Tri puta smo pitali što im je trenutno najpotrebnije. Ovi skromni ljudi rekoše kako nastoje sami priskrbiti najnužnije, ali uspjeli smo „izvući“ iz njih da djeci trebaju kauči ili kreveti i nekoliko radnih stolova, jer nemaju kamo svi s knjigama i priborom, a teško je i učiti svima

za istim, obiteljskim stolom, kad su na okupu. Vjerujemo kako će i ove retke pročitati dobri ljudi i pomoći Albertu, Marijani i njihovoj djeci u pribavljanju namještaja.

Mama Marijana obrađuje vrt, supružnici uzgajaju svinje i perad. Rade sve što mogu kako bi svojoj djeci osigurali bolji život.

- Mi smo velika podrška jedno drugom. Molimo Boga samo da djeca budu dobra i zdrava, dobiju kruh u ruke i krenu svatko u svoj život, a mi ćemo ih bodriti i biti im oslonac. Posebno ćemo nastojati da Ivana kao mlada kuharica što prije dobije posao. Privikla se na pužnicu, snalazi se, s lakoćom komunicira i to je jako važno. Sva su nam djeca vrijedna, uz školu i pomoć u kući, bave se i slobodnim aktivnostima među kojima su vatrogastvo, nogomet, ples, informatika, strani jezici... Važno je samo prepoznati prave vrijednosti i boriti se za njih, tako odgajati djecu da danas-sutra budu podrška jedni drugima i kad nas ne bude. S vjerom u Boga i radom puno toga se može. Skromnost nam, uz vjeru, pruža puno - završava Albert, kojemu se u krilu umiljato 'gnijezde' Danijel i Josip, najmlađi članovi obitelji.

U obitelji Brkljača sve je skromno ali vrlo uredno.

OBITELJ BASIĆ IZ LIPIČKE ŽUPE SV. FRANJE UKLJUČENA JE U BROJNE ŽUPNE AKTIVNOSTI

Mnogi roditelji misle ako su djeci dali novac, da su im dali sve

Piše: Vesna Milković • Snimio: Tihomir Ivčetić

Teško mi je riječima opisati što je za mene vjera, ali jednostavno, to je nešto bez čega bi mi život bio nepojmljiv – rekla nam je Cecilija Basić iz lipičke župe sv. Franje Asiškog. – Oboje potječemo iz kršćanskih obitelji pa su vjera u Boga i život po kršćanskim načelima nešto što nas prati od malih nogu. Druge alternative za nas nikad nije bilo. Na taj način nastojimo odgojiti i svoju djecu – dodao je njezin suprug Željko. S obitelji Basić razgovarali smo u njihovu domu uoči božićnih blagdana na preporuku njihovog župnika Ivana Bošnjaka.

– U ovoj je župi mnogo obitelji koje žive u kršćanskom duhu, a Basićevi su jedni od njih. Prije svega to znači da su uvijek, a ne samo u vrijeme došašća, spremni pomoći drugome pa tako i meni u župnim aktivnostima – kazao je vlč. Bošnjak.

Cecilija i Željko rodом su iz okolice Brčkog. U djetinjstvu su bili susjedi, a kako su rasli, poznanstvo je preraslo u prijateljstvo, a onda su postali i supružnici. Godine 1983. uputili su se u Sloveniju. – U našem kraju tada je bilo teško dobiti dobar posao, ako nisi bio u partiji, a naši roditelji takvo što nikad ne bi dopustili. Bilo nas je osmero djece, svi smo završili srednju školu ili fakultet, ali svi smo morali otići od kuće u potrazi za poslom – rekla je Cecilija.

Kada je najteže pomolim se sv. Antunu

Nakon trinaest godina života u Sloveniji Basićevi su se 1996. godine doselili u Lipik. Željko, inženjer prometa, sada je zaposlen kao prometnik na željezničkoj

postaji u Lipiku, a Cecilija kao upravni referent radi u Općinskom državnom odvjetništvu u Pakracu. Imaju dvije kćeri – sedamnaestogodišnja Kristina učenica je Gimnazije u Pakracu a trinaestogodišnja Anja pohađa Osnovnu školu Lipik. Obje su završile glazbenu školu u Pakracu, Kristina flautu, a Anja klavir.

– Svih tih godina bilo je uspona i padova. Selili smo se, mijenjali radna mjesta, supruga je u jednom trenutku kao višak na bivšem poslu dobila i otkaz. Uz sve to gradili smo kuću, no nismo se dali obeshrabriti i uz Božju smo pomoć izdržali – kazao je Željko. – Kada mi je najteže, pomolim se sv. Antunu. To mi je uvijek pomoglo da nađem snage i krenem dalje – dodala je Cecilija.

Sviraju, pjevaju i čitaju u crkvi

Po dolasku u Lipik Basićevi su se aktivno uključili u život svoje crkvene zajednice. Osim što svake nedjelje cijela obitelj odlazi na svetu misu, Kristina i Anja u crkvi sviraju, pjevaju i čitaju, a Cecilija i Željko pomažu župniku. Željko je posebno angažiran kao član župnog ekonomskog vijeća pa u posljednje vrijeme sa župnikom pokušava iznaći sredstva za gradnju crkvi u Donjem Čagliću i Dobrovcu. Uz to je i volonter u Caritasu.

–Smatram kako mnogi danas nisu svjesni da u njihovoj blizini ima i onih kojima je pomoć itekako potrebna. Imao sam priliku vidjeti ljude u potrebi. Često nisam mogao vjerovati u kakvim sve uvjetima žive – kazao je Željko. – Ponekad mi se čini kako su ljudi sve pohlepniji i u toj želji za stvaranjem materijalnih dobara ne vide oko sebe one kojima je pomoć potrebna – dodala je Cecilija.

Želje usmjerene prema djeci

Iako su Ceciliji samo 42 godine, a Željku dvije više, oboje kažu kako su većinu svojih želja ispunili. Ostaje im samo, dodali su pomalo šaljivo, da dočekaju mirovinu. Svi njihovi planovi i želje sada su usmjerene prema Kristini i Anji. – Nerijetko sam imao priliku vidjeti kako se djeca ružno ponašaju prema svojim nastavnicima i kasnije profesorima. A da ne govorim o slučajevima premlaćivanja kolega zbog dosade. Pa pogledajte ponašanje tih mladih ljudi na nogometnim utakmicama! U

mnogome su za to krivi roditelji jer misle ako su djeci dali novac, da su im dali sve. No, uz djecu je nužno neprestano biti, savjetovati ih, upozoravati ih, ukazivati im na razliku dobra i zla. Nadam se kako će naša djeca izrasti u dobre ljude koji će uvijek biti spremni pomoći drugima – kazao je na kraju Željko.

U VRIJEME BOŽIĆA OBITELJSKO SE ZAJEDNIŠTVO POSEBNO OSJEĆA

Kao i za sve kršćane i za obitelj Basić vrijeme došašća i Božić posebniji su dani u godini. – Naravno, idemo na zornice i tako se pripremamo za veliki blagdan. Rođenje djeteta u svakoj je kući posebno sretan trenutak, pa kako se onda ne bismo radovali za vrijeme blagdana kada slavimo Isusovo rođenje? Ovih se dana obiteljsko zajedništvo nekako posebno osjeća i lijepo nam je. To su dani kada bi svi trebali više razmišljati i o ljudima oko sebe, saslušati njihove probleme, ako ih imaju i pomoći im. Kada bismo imali samo malo više sluha i poštovanja za druge, svima bi nam bilo ljepše – istaknuo je Željko.

**ZDENKO BLAŽIČEVIĆ, UPRAVITELJ SREDIŠTA POŠTA VIROVITICA
I PREDSEDNIK GRADSKOG DRUŠTVA CRVENOG KRIŽA**

Važno je ljudima dati nešto od sebe, a da to nije novac

Piše i snimila: Marija Lovrenc

Zdenko Blažičević upravitelj Središta pošta u Virovitici koje ima oko 160 zaposlenika jedan je od onih osoba javnog života grada koji bez zadržke svjedoči svoju vjeru koju je upoznao još kao dijete.

Osvjedočeno iskustvo

– Djed i otac su bili vjernici pa su se molitva, nedjeljna misa, ministriranje i obiteljsko zajedništvo jednostavno prelile i na mene. Sve lijepo što sam primio danas nastojim prenijeti svojoj djeci – priča Zdenko, kojemu su na životnom i vjerničkom putu velika podrška supruga Višnja, kćeri Mateja i Barbara te sin Franjo. Zdenko je pomalo ponosan na to što su u njegovoj obitelji mnogima, pa i njemu, krsni ili krizmani kumovi upravo svećenici župe sv. Ilije u Gradini, gdje živi s obitelji.

– Zbližili smo se, naša je kuća blizu crkve i često smo na misi. Ne možemo zamisliti život bez vjere. Nije to fanatizam, nego osvjedočeno iskustvo. Vjera mi daje snagu, daje mi nadu, ona me nuka da budem bolji čovjek, za sebe, ali i za drugoga, osobito u današnjem svijetu u kojemu je čovjek često u prilici odabrati krivu stranu – smatra Zdenko.

Zlatna izreka koju je, kaže, naučio od djeda i oca bila je - blaženija je ruka koja daje negoli ona koja prima - te je stoga danas zahvalan Bogu što i on i supruga imaju zaposlenje, što može reći da žive normalnim životom i od svojih prihoda mogu izdvojiti nešto i za potrebne.

Gradsko društvo Crvenoga križa na čijem čelu je Zdenko Blažičević brine za brojne siromašne i nemoćne sugrađane.

Uvijek se ima na čemu zahvaliti

– Nije novac toliko ni bitan, iako pomaže. Kao obitelj nastojali smo dati drugima nešto svoje. Supruga tako nastoji animirati žene u Gradini na zajedničko druženje, aktivnosti koje će ih izvući iz kuća i samooće. Starija kćer Mateja odlučila se za studij razredne nastave. Želi raditi s malisanima. Kći Barbara čitačica je na nedjeljnim misama, a sin Franjo, koji ide u treći razred osnovne škole, razmišlja o ministriranju – objašnjava Zdenko. Kaže da ne prođe ni večer, a da s djecom ne izmoli zajedničku molitvu, bar kratko hvala na danu koji je prošao.

– Uvijek se ima na čemu zahvaliti – smatra Zdenko koji ističe da je zahvalan na svim ljudima, dobročiniteljima, koji su mu svojim primjerom otvorili oči i okrenuli ga k potrebama starijih, nemoćnih i ostavljenih sumještana, ali i žitelja okolnih mjesta.

Potreba za blizinom

To iskustvo dodatno je produbio sada već drugim mandatom na mjestu predsjednika Gradskog društva Crvenog križa u Virovitici. Uz potrebe za tekućinom koja život znači, krvlju, sve je veća potreba za blizinom, ljudskom toplinom i riječima razumijevanja koje su ponekad jače od bilo kakvog lijeka ili medicinskog preparata, smatra Zdenko.

– U okviru Društva siromašnijim građanima omogućujemo topli obrok u Pučkoj kuhinji, a svaki dan naši zaposlenici odvoze hranu i pomažu nepokretnim i starim korisnicima. Trenutno je oko dvije stotine osoba kojima se svakodnevno odvozi topli obrok, no to je tek mali dio osoba u potrebi – ocjenjuje Zdenko. Dodaje da se kroz iskustvo na terenu najbolje osjeća bijeda današnjeg načina života, u kojem prevladava zakon novca, imutka i utjecaja. Bolest, starost i nemoć svrstavaju se na listu

Nastojim ne biti strog šef

Svi mi imamo dobre i loše dane. Posao nije uvijek lak, na njega dolazimo i sa svojim problemima, a nerijetko svjedočimo i problemima brojnih osoba s druge strane šaltera. Teško je uvijek biti nasmišan i miran, pun razumijevanja. Ja ne mogu učiniti puno da promijenim raspoloženje svakog od mojih zaposlenika, ali zato nastojim ne biti strog šef, nastojim im omogućiti mir na radnom mjestu, neku sigurnost. Ako ništa drugo, bar da svojom mrzovoljom nikome ne uništim dan – ističe Zdenko.

nepoželjnih karakteristika, koje na taj način sve češće gledaju i najbliži članovi obitelji.

– Zaboljelo me kada nam se u Društvo javila jedna gospođa i pitala vozimo li mi njevoj majci hranu. Kako da to ne šokira čovjeka? Imamo po dva automobila u garažama i tri mobitela, a ne možemo otići do rođenih roditelja ili ih bar nazvati? Što može tako stati između oca, majke i djeteta? To su veliki, hladni zidovi – smatra Zdenko koji vjeruje da će se stanje, uz molitvu i angažman dobrih ljudi, ipak promijeniti.

Božićni motivi na markama iz Afrike

Posredstvom Zdenka i dobrom voljom franjevac Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda početkom prosinca u pošti je, tik uz šaltere, otvorena izložba poštanskih maraka iz 25 afričkih zemalja, na kojima su isključivo božićni motivi. – Bio je to način putem kojeg smo željeli nešto lijepo učiniti ne samo za stranke, građane i vjernike koji će svojim poslom doći u poštu nego i našim djelatnicima uljepšati radni prostor – kaže Zdenko koji svoju vjeru ne skriva.

ŽUPA SVETOGA MARKA EVANĐELISTA U MARKOVCU NAŠIČKOM

Svaki se dan u župi izmoli više od trideset krunica

Piše i snimila: Tomislava Justić

Mеду најмлађим је жупама Пожешке бискупије жупа св. Марка Еванђелиста у Марковцу Нашичком. Основана је 2004. године од филијала које су претходно припадале нашичкој жупи св. Антуна Падовanskог. Жупи, која броји око 4200 вјерника, осим средишта у Марковцу Нашичком припадају још и насеља Лађанска, Јелисавец, Нашичка Бреznica и Вукојеvци.

Aktivne molitvene zajednice

Жупу од њезина осnutка води влч. Branko Šipura који је уједно и декан Нашичког деканата. Pun је хвале за своје жупљане, како one најмање, тако и за младе те старије.

- Вјерници су активни, како у судјеловању у литургији, тако и у разним активностима кроз које жеље помоћи онима који су у потреби не само на подручју жупе него, ако је потребно, и бискупије - каже влч. Šipura.

У жупи, односно у филијалама у Вукојеvцима, Лађанској и Јелисавцу djeluje молитвена заједница Милосрдног Исуса. Вјерници се под водstvom жупника на молитвене сусрете okupljaju једном тједно. Осим toga у жупи, у самом Марковцу Нашичком, активни су и вјерници okupljeni у Djelo Marijino - Pokret fokolara - duhovnu молитвену заједницу која у свом

животу жеље живјети еванђеље. Чланови ове заједнице, како каже жупник, увјек су на raspolaganju у свим духовним и материјалним потребима на подручју cijele жупе, али и шире. У Марковцу Нашичком врло су активни и Caritasови волонтери који по потреби помажу жупљанима којима је помоћ потребна у материјалним добрима. Посебно организован, а можемо рећи и јединствен облик помоћи јесу бесплатне инструкције из математике и физике организоване у Марковцу Нашичком, о чему је Заједништво већ писало. У то је укључен брачни пар Gerendaj, професори Ivica и Lidiја, те професорica Blaženka Dudjak.

Svaka misa u župi je pjevana

Влч. Šipura посебно је поносан на младе у својој жупи. Врло су активни на светим misama у слављењу Господина pjesmom. У жупи имају чак два оргуљаша, у Марковцу Нашичком то је Ivica Škof, а у Јелисавцу Martina Koljenik. За pohvalu је, dodaje жупник, што у четри и пол године на подручју жупе није служена ни једна света misa, а да се на njoj није пјеvalo. Недјелом је у жупи чак пет misних славља, у сједишту жупе и у свакој филијали. Pored недјелне mise у свакој се филијали служи још једна misa у тједну. Исто тако у свакој филијали најмање једанпут у два мјесеца буде klanjanje пред Presvetim oltarskim sakramentом на која rado dolaze вјерници, међу којима је и lijep broj младих. У жупи су бројни и ministranti. Жупни вјеронаук одржава се у свакој филијали. Како би се ове бројне pastoralне obveze mogle obaviti, жупнику особито недјелом помаже и жупски suradnik влч. Pavao Filipović, иначе ravnatelj Katoličke klasične gimnazije у Požegi.

ROMSKA DJECA NA VJERONAUKU

У филијали Вукојеvци посебна је ситуација због постојања romске заједнице. Дјеца похађају школу и вјеронаук, а у раду с njима потребан је посебан pastoral. Zahvaljujući njihovu похађању школе и вјеронаука, посредно се код куће educiraju и одрасли. Дјеца dolaze на сусрете у crkvу након вјеронаука у школи, а према riječима влч. Šipure и у njihove obitelji редовито odlazi у posjet у vrijeme благослова кућа.

Gradnja pastoralnog centra

- То је prije svega једна жупа у којој се osjeća снажно живљење вјере. Pored djelovanja молитвених заједница у жупи се moli и жива krunica у што су укључени и млади и стари. То значи да се tijekom дана у жупи izmoli више од 30 krunica, односно сваки вјерник izmoli једну deseticu - каже влч. Šipura.

Govoreći о povijesti своје жупе, влч. Šipura ističe како је ово kraj с бројним doseljenicima, међу којима су најбројнији Slovaci doseljeni из Bistričkog kraја у Slovačkoј prije 130 година. Slovačko stanovništvo prevladava у Јелисавцу и Markovcu Našičkom, dok је Лађанска mlado mjestо које је након I. svjetskog rata naseljeno stanovništvом из Bosne, Dalmacije и Zagorja. У Нашичкој Breznici до kraја II. svjetskog rata živjelo је pretežno njemačko stanovništvo, no danas је tamo велик broj Zagoraca.

Iako је жупа naseljena stanovništvом из различитих kraјева, жупљани у svemu surađuju са svojim жупником. Вјерници су тако у protekle четри године obnovili crkве у свим филијалама, а uskоро би се, точније iduće године, trebao у сједишту жупе graditi и pastoralni centar. На taj би се начин riješio adekvatan smještaj за жупника те му се osigurali uvjeti за njegov pastoralni rad. Тако би iduće године, о petој obljetnici постојања жупе, trebala бити izgrađena жупна кућа, а prostor од 50 četvornih metara у којем trenutно boravi жупник bit će pretvoren у višenamjenski prostor за pastoralne aktivnosti.

У жупи која броји 4200 вјерника rado се okupljaju дјеца и млади.

Pleternička župa sv. Nikole izdala CD »Pleterničkoj Gospi od Suza«

Pjesme kao poticaj na još veću pobožnost prema Majci Mariji

Piše: Vesna Milković

Neposredno uoči Božića pleternička župa sv. Nikole izdala je CD naslovljen »Pleterničkoj Gospi od Suza«. Na njemu je snimljena 21 pjesma, a zasluga što su one na ovakav način postale dostupne vjernicima ponajprije pripada župniku Antunu Čorkoviću, rektoru Svetišta Gospe od Suza.

Pjesma lakše otvara srce i dušu

- Stara je izreka »Tko pjeva molitve, dvostruko moli«! Oduševljenje otvara srce i dušu Bogu te spremnije prima Božje milosne darove. Pred nama su pjesme koje je naš narod tijekom svog dugog kršćanskog razdoblja spjevao na čast Gospi, a rado se pjevaju u Marijinim svetištim. Posebnost ovog CD-a su pjesme posvećene Gospi od Suza: Po tvojim svetim suzama, Tebi vraćam se i S brežuljka ovog. Pjesme su dar naših župnih zborova snimljene o 53. godišnjici štovanja Gospe od Suza u Pleternici kao poticaj svima nama na još veću pobožnost prema Majci Mariji, Gospi od Suza – napisao je u povodu izdavanja CD-a preč. Antun Čorković.

Sve pjesme na CD-u »Pleterničkoj Gospi od Suza« izvode Mješoviti zbor župe sv. Nikole biskupa i Dječji zbor

»Marijina djeca«. Zborove vode sestre Kćeri Božje ljubavi, a od 2003. godine to je časa sestra Leopolda Kefelja.

Pjeva 120 pjevača

Mješoviti župni zbor broji pedesetak članova, a djeluje niz godina pjevajući na župnim misama u 11 sati nedjeljom kao i na blagdanima kroz godinu. Zbor također redovito sudjeluje na susretima zborova Požeške biskupije, Euharistijskim kongresima i svim biskupijskim slavljinama. Posljednjih godina redovito sudjeluju i na božićnom koncertu u Ciboni.

U dječjem zboru »Marijina djeca« sedamdesetak je malih pjevača koji su aktivni tijekom cijele godine, a u crkvi se mogu čuti na svetoj misi nedjeljom i svim blagdanima u 9,30 sati. Posebne programe pripremaju za Božić, doček sv. Nikole, Majčin dan, devetnicu Gospi od Suza i dr. Također sudjeluju na biskupijskim susretima dječjih zborova koji se održavaju uz blagdan sv. Terezije Avilske.

- Lijepo je da smo na jednom mjestu sabrali pjesme koje se najčešće izvode u našem svetištu, ali još ne znam hoćemo li ih možda predstaviti na jednom posebnom koncertu – rekla je s. Leopolda.

IZLOŽBA KATARINE PAULIN

U hodniku franjevačkog samostana u Virovitici otvorena je početkom prosinca izložba slika Katarine Paulin, aktivne članice Franjevačkog svjetovnog reda (FSR) i nadarene umjetnice koja svoju molitvu, razmišljanja i vjeru izražava kroz boje i likove. Katarina Paulin iza sebe ima brojne izložbe, a posljednja, u kojoj je izložila tridesetak slika sa sakralnim i cvjetnim motivima, namijenjena je kao financijska pomoć župnom FSR-u. Izložba je otvorena do kraja prosinca. (M. L.)

ADVENTSKI KONCERT ZAGREBAČKIH SOLISTA U NAŠICAMA

Užupnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Našicama na blagdan sv. Nikole Zagrebački solisti održali su adventski koncert. Pod umjetničkim vodstvom Borivoja Martinića – Jerčića izveli su djela Pergolesija, Ivančića, Papandopula i Vivaldija. Crkva je bila ispunjena do posljednjeg mjesta, a publika je imala priliku uživati u vrhunskom muziciranju čiji doživljaj je dodatno pojačala i odlična akustika crkve. Borivoj Martinić-Jerčić izrazio je zadovoljstvo našičkom publikom, ali

i ambijentom u kojemu je koncert održan te je ujedno iskoristio priliku da najavi proslavu 55. obljetnice postojanja Zagrebačkih solista koja će sljedeće godine biti obilježena nizom koncerata uz sudjelovanje vrhunskih hrvatskih i svjetskih glazbenika. Na radost Našičana koji vole ovu vrstu glazbe, najavio je i obradu jedne skladbe Dore Pejačević koju će uvrstiti u svoj program. Organizatori ovog vrhunskog glazbenog doživljaja bili su Gradsko poglavarstvo i Franjevački samostan. (T. J.)

Anđeli u betonu Zvonka Oršulića

U petak, 12. prosinca u vjeronaučnoj dvorani novogradiške župe Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije otvorena je izložba pod nazivom »Anđeli« autora Zvonka Oršulića. Po zanimanju zidar, a po vokaciji umjetnik, došao je na ideju napraviti umjetninu uporabne vrijednosti. Zvonkovi anđeli izliveni su u betonu, a oslikali su ih novogradiški i rešetarački umjetnici: Alojzije Cindrić, Katarina Čanić, Radomir i Vesna Dumičić, Mladen Funes, Mirel Hržina, Ivan Jelanić, Evica Kraljić, Blažena Matijašević, Ivan Matijašević, Dragan Petranović, Dominik i Stjepan Poletto, Ivan Serenčes, Štefica Sigurnjak i Marija Valentić. Među njima su i dvojica akademskih slikara, Tomislav Petranović – Rvat i Gordan Bjelić. Anđeli su namijenjeni ukrašavanju interijera i eksterijera. Izložbu je otvorio župnik i dekan Novogradiškog dekanata vlč. Perica Matanović koji je tom prigodom istaknuo kako se izložba prekrasno uklopila u prostor u kojem se govori i razmišlja o Bogu, a anđeli su bića koja služe Bogu. Oni su, dodao je, naši zaštitnici, čuvari i prenosioci Božje riječi čovjeku. (Vi. M.)

CRKVA GOSPE KLOŠTARSKE U ŽUPI SLAVONSKI Kobaš

Vrijedan sakralni gotički spomenik Biskupije

Piše: Sanja Najvirt ■ Snimio: Mijo Dukić

Glavni akcent u prezentaciji crkve i svetišta stavljen je na monumentalan trijumfalni luk koji predstavlja kasnogotički element jedinstvene ljepote u širem prostornom kontekstu istočne Hrvatske

Proštenište Majke Božje u Kloštru nadomak Slavonskog Kobaša najstarije je marijansko hodočasničko svetište na prostorima Požeške biskupije. Izniklo je na mjestu drevne templarske crkvice i samostana u koje su kult štovanja Gospe donijeli još cisterciti u 13. stoljeću iz Kutjeva izgradivši crkvu upravo u Kloštru. U gotičkom stilu crkvu i samostan ubrzo podižu i franjevci, a o dugoj povijesnoj baštini toga duhovnog prostora svjedoči potpuno očuvano autentično poligonarno svetište iz toga doba. Nakon protjerivanja Osmanlija počinje snažno i sustavno čašćenje Gospe Kloštarske, a za pobožnosti uz blagdan Velike Gospe danas svetištem prođe više od deset tisuća ljudi.

Prezentirani najvrjedniji elementi

Kako je crkva tražila ne samo temeljitu obnovu već i povijesno-umjetničku valorizaciju,

prije nešto više od desetljeća toga se zahtjevnog i složenog posla prihvatio tadašnji župnik mons. Mijo Dukić. On je za dvadesetogodišnje svećeničke službe i života u Slavonskom Kobašu u tamošnjoj župi sv. Ivana Krstitelja, dijelom i uz pomoć pokojnoga povjesničara i svećenika prof. dr. Josipa Buturca, pomno istražio dostupnu povijesnu građu o Kloštru te obrađeni materijal i publicirao.

- Ministarstvo kulture odobrilo je novac ponajprije za obnovu krovišta kako bi se spriječilo daljnje propadanje toga vrijednog sakralnog objekta koji je naprosto vadio za temeljitom obnovom. Pristupilo se istražnim arheološkim i konzervatorskim radovima, a na temelju rezultata istraživanja kasnije se u obnovi pristupilo prezentaciji najvrjednijih gotičkih elemenata. No, pronađeno je mnoštvo vrijednoga arheološkog materijala koji se danas čuva u Gradskome muzeju Slavonskoga Broda te svećenički grobovi stari više od pet stotina godina, kao i ukopi umrlih od kuge - prisjeća se mons. Dukić dodajući kako su istraživanja bila povjerena stručnjacima Konzervatorskog odjela iz Osijeka te slavonskobrodskega muzeja.

Kasnogotički trijumfalni luk

Glavni akcent u prezentaciji crkve i svetišta stavljen je na monumentalan trijumfalni luk koji predstavlja kasnogotički element jedinstvene ljepote u širem prostornom kontekstu istočne Hrvatske.

- Luk je djelomično zidan od opeke, dok su stupovi, kapiteli, baza i postamenti klesani u pješčenjaku. Polukružne je forme s

posebno dojmljivom polureljefnom kameonom plastikom kapitela. Za obnove je prezentiran u punoj visini od tjemena do samoga dna. Kako je građevina barokizirana, a krajem 18. stoljeća dograđeno je i predvorje, mnogi su gotički arhitektonski elementi bili zatvoreni. Uz trijumfalni luk to je prije svega vrijedna sedilia i custodia, sada također prezentirane javnosti - istaknuo je Ratko Ivanušec, povjesničar umjetnosti u Konzervatorskom odjelu Ministarstva kulture u Slavonskome Brodu dodajući kako je svetojstanište izvrsno očuvano s vidljivim simbolima uklesanoga križa u sredini i dva kaleža sa strane. Predvorje je prilagođeno liturgijskim potrebama samoga svetišta, a zvonik, koji je 1951. godine za komunističkog režima srušen, rekonstruiran je u izvornim gabaritima.

Vrijedna zavjetna slika iz 18. stoljeća

U crkvu su nakon restauracije vraćene i dvije oltarne pale, a riječ je o slici Uznesenja Marijina iz 1872. godine čiji je autor poznati onovremeni umjetnik Antun Keller. Druga slika također prikazuje Marijino krunjenje, ali je ime autora još uvijek nepoznato. Posebnu vrijednost predstavlja i slika uprizorenja procesije u kloštarskom proštenuštu koja oslikuje ima i na poledini platna. To su likovi sv. Sebastijana i sv. Roka kojima su se vjernici u prošlosti utjecali radi zaštite od kuge i bolesti. Zavjetna je to slika iz 1764. godine koju vjernički puk i danas nosi u procesiji moleći zagovor Majke Božje Kloštarske u raznim životnim potrebama.

Na samoj lijevoj obali rijeke Orljave, blizu njezina uтока u Savu, na pola puta između Slavonskog Kobaša i Lužana nalazi se starodrevna crkva Majke Božje u narodu poznata pod imenom Kloštar. Od pamćivijeka je ovdje, kako je zapisano u crkvenim dokumentima, bila podignuta crkva i samostan. Iz 1. stoljeća postoji podatak kako je ovuda prolazila rimska cesta koja je išla desnom obalom Save od sadašnjeg mjesta Sisak (Siscia), ovdje u blizini prelazila rijeku Savu i jednim svojim krakom vodila uz rijeku Orjavu na sjever prema rimskom naselju Incerum (kod današnje Požege), a drugim pravcem kod sela Malino na istok prema današnjem Slavonskom Brodu (rimska Marsonia) i dalje prema današnjoj Srijemskoj Mitrovici (rimska naselje Sirmium).

DR. JOSIP BUTURAC – SVEĆENIK, POVJESNIČAR, SVEUČILIŠNI PROFESOR, VIŠI ARHIVIST, CRKVENI PISAC

Pisac prve znanstvene sinteze o povijesti Katoličke Crkve među Hrvatima

Piše: Tomislav Radonić ■ Snimio: Tihomir Ivčetić

Josip Buturac rođen je u Grabarju 14. studenoga 1905. godine. Djetinjstvo je proveo u Djedinoj Rijeci. Pučku je školu polazio u Ruševu, a gimnaziju u Požegi, Travniku i Zagrebu gdje je maturirao 1925. godine u Nadbiskupskoj gimnaziji. Studij teologije završio je u Zagrebu gdje je 1929. zaređen za svećenika. Obavljao je dužnost kapelana u Kutini, a zatim župnika u Čagliću (1931. - 1934.). Kao mlad svećenik, pisao je povijesne članke za Croatia sacra, Požeške novine i Hrvatsku strazu. Vidjevši njegov interes za istraživanje crkvene povijesti, zagrebački nadbiskup dr. Antun Bauer ispunja mu želju i šalje ga na studij crkvene povijesti i pomoćnih povijesnih znanosti u Rim na fakultet Papinskog sveučilišta. Na Filo-

zofskom fakultetu u Zagrebu završio je i treći fakultet, hrvatsku nacionalnu povijest i etnologiju (1936. - 1939.). U isto je vrijeme bio kateheta u Nadbiskupskoj gimnaziji u Zagrebu, a jednu je godinu bio i prefekt u Dječaćkom sjemeništu na Šalati. Od 1939. do 1940. godine radio je u Nadbiskupskoj kancelariji, Nadbiskupskom arhivu i uredništvu Katoličkog lista.

Istraživač crkvene povijesti

Kao arhivist, a potom i viši arhivist u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu, radio je od 1941. do 1965. godine, ali i u Nadbiskupskom i Kaptolskom arhivu. Na Bogoslovnom fakultetu kao sveučilišni profesor predavao je (1944. - 1945. i 1953. - 1962.) crkvenu povijest, gdje je 1958. godine izabran za izvanrednog profesora. Izdao je i više priručnika za studente.

Doktorirao je 1944. godine na Bogoslovnom fakultetu u Zagrebu s temom Katolička crkva u Slavoniji za turskoga vladanja. Zajedno s dr. Krunoslavom Draganovićem 1944. objavio je knjigu Povijest crkve u Hrvatskoj. U mirovinu je otišao 1966. godine nastanivši se u bivšem dvorcu Lovrečina gradu nedaleko od Vrbovca, samostanu časnih sestara milosrdnica, čijim je ispovjednikom bio 30, a misnikom 48 godina. Ovdje je nastavio istraživati crkvenu povijest i pisati svoja djela. Tu je i umro 5. listopada 1993. godine. Sahranjen je 7. listopada 1993. godine u Ruševu.

Povijest redovničkih zajednica

Kao gimnazijalac pisao je pjesme i pripovijetke, kao student povijesne rasprave, kao župnik slike i prilike iz vjerskog i crkvenog života, kao arhivist priručnike iz arhivistike, a kao umirovljenik povijesne monografije. Bio je vrijedan istraživač povijesti Crkve u Hrvata, povjesničar zagrebačke biskupije, odnosno nadbiskupije. Toj je temi posvetio, uz kartu zagrebačke nadbiskupije, petnaestak radova. Posebno je istraživao život zagrebačkog biskupa Augustina Kažotića. Pisac je povijesti redovnika u Hrvatskoj: franjevaca, isusovaca, templara, pavlina, ivanovaca i bene-

diktinaca. Obradio je povijest crkvenih organizacija i društava u Hrvatskoj (Zbor duhovne mladeži zagrebačke, Zagrebačko sjemenište, Čazmanski kaptol, Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda). Objavio je Povijest uprave vjerskih organizacija u Hrvatskoj od X. – XX. stoljeća, a zajedno s dr. Antunom Ivandijom Povijest Katoličke crkve među Hrvatima. I najstroži kritičari ovog djela priznali su da je to: prva i najopsežnija znanstvena sinteza o prošlosti Katoličke crkve među Hrvatima, veliki doprinos našoj crkvenoj historiografiji, pisana sažeto, znanstveno, jasno, tako da se njome mogu koristiti i najširi slojevi.

Dobitnik novinarskog priznanja

Veliki doprinos dao je arhivskoj djelatnosti. Marljivo je prikupljao i sređivao arhivsko gradivo. Zaslužan je za uređenje crkvenih i drugih arhiva. Objavio je više od 30 knjiga, monografija i tisuću članaka u više od 60 raznih edicija, časopisa, enciklopedija, zbornika i novina. Bio je vanjski suradnik HAZU.

Dr. Buturac povjesničar je Požeštine. Polovica njegovog znanstvenog rada odnosi se na Požegu i okolicu. Među najznačajnijim je njegovim djelima Stanovništvo Požege i okolice od 1700. do 1950. Objavio je brojne natuknice za Hrvatsku enciklopediju, Historijski zbornik te lokalne požeške novine, zbornike, almanahe i leksikon. Obilježavajući 750. obljetnicu Požege, 1977. godine, objavio je Crkveno – kulturnu povijest Požege i okolice 1227. – 1977., a 1990. godine u Zagrebu su tiskane njegove Regesta za Spomenike Požege i okolice 1221. – 1860.

U Požegi je 1990. godine primio novinarsko priznanje „Miroslav Kraljević“. Društvo za hrvatsku povjesnicu u Požegi proglasilo ga je 1993. godine svojim zaslužnim članom, a 1995. godine Grad Požega dodijelio mu je posmrtno nagradu za životno djelo, za „golem doprinos u istraživanju povijesti Požege i okolice“. U povodu 15. obljetnice njegove smrti požeški arhiv priredio je prigodnu izložbu o njegovu radu i djelovanju.

POČASNI KANONIK

Zagrebački nadbiskup kardinal Alojzije Stepinac imenovao ga je 1944. godine začasnim prisjednikom Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu, s pravom nošenja pojasa ljubičaste boje, a 1989. godine nadbiskup i kardinal dr. Franjo Kuharić odao je posebno priznanje dr. Buturcu imenovavši ga počasnim kanonikom Zagrebačkog kaptola.

KATOLIČKA MALONOGOMETNA LIGA POŽEŠKE BISKUPIJE UŠLA U SVOJU PETU SEZONU

Ovo je dobar način promicanja katoličkih vrijednosti

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: Tihomir Ivčetić

Katolička malonogometna liga (KMNL) Požeške biskupije kojoj je cilj sportsko druženje u kršćanskom duhu i širenje poznanstava među mladima ušla je u svoju petu sezonu. Po prvi put natjecanje se održava po skupinama. Devetnaest momčadi, najviše do sada, podijeljeno je u tri skupine, jug, centar i sjever.

S molitvom se započinje

- Igramo prema standardnim malonogometnim pravilima. No, u našoj ligi dodatno se kažnjava psovanje. Za svaku ružnu riječ igrač dobije dvije minute isključenja. Ako je nešto ozbiljnije, neka teža svađa ili sukob, tada je kazna pet minuta. Od početka sam uključen u ovu ligu i mogu sa zadovoljstvom reći da težih svađa nije bilo. Svaku utakmicu igrači započinju molitvom na centru igrališta – kaže je vlč. Stjepan Škvorc, povjerenik za mlade Požeške biskupije i organizator natjecanja.

Nakon jesenskog i proljetnog dijela natjecanja osam najboljih momčadi ući će u završnicu, a pobjednik će sudjelovati na nacionalnoj završnici. Momčadi su uglavnom sastavljane od srednjoškolca, a smiju sudjelovati igrači od 14 do 30 godina. Laici mogu biti i stariji, dok za svećenike nema dobnih ograničenja. U momčadi Kolegije iz Požege tako sudjeluju čak dvojica, pored vlč. Škvorca tu je i vlč. Pavle Filipović, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Požegi. To im, međutim, nije mnogo pomoglo jer su trenutno na posljednjem mjestu.

Za bolje upoznavanje

- Nemamo ambicija biti prvi ili drugi, mi smo tu da uveseljavamo protivnike i budemo dobri domaćini. Ovo je prilika i za bolje međusobno upoznavanje unutar ekipe i razvijanje osjećaja zajedništva i prijateljstva. A ova rekreacija svakako je korisna i za zdravlje – objasnio je 37-godišnji vlč. Filipović, jedan od najstarijih sudionika KMNL-a.

I Zoran Jurić iz župe Kaptol, koja ima čak dvije momčadi, smatra da pobjeda nije najvažnija. - Ovo je dobar način promicanja katoličkih vrijednosti, a ja sudjelujem radi druženja – kazao je Jurić kojem, unatoč tomu što je na terenu bio dosta temperamentan, nije 'izletjela' ni jedna psovka. Sudjelovanjem u malonogometnom natjecanju oduševljen je i Mihael Bumba.

Način malog odgoja

- Super mi je ovakav način druženja. Prošle godine nisam mogao upasti u momčad svoje župe u Vidovcima jer je bila jaka konkurencija, a i ove godine su dobri te sigurno ne bih mogao igrati za njih. Kako sam u Kolegiji gdje nas nema baš tako puno, odlučio sam im se pridružiti – kazao je Mihael, učenik prvog razreda Katoličke klasične gimnazije i aspirant za svećeničko zvanje.

Među onima koji pažljivo prate nastupe svoje ekipe je i vlč. Nedjeljko Androš, župnik požeške župe sv. Ivana Krstitelja u Vidovcima. Po potrebi ih i vozi i na utakmice. Pored toga što dobro igraju nogomet, kaže, to su i dobri dečki i vjer-

nici među kojima ima i ministranata. – To je dobro za mlade. Jedna vrsta malog odgoja. Uče se kontroliranju sebe samih – objasnio je vlč. Androš.

Micanje od navezanosti na mobitel, računalo, internet...

Od početka sudjelujemo u natjecanju Katoličke malonogometne lige naše biskupije. Naime, s mladima se ne može više raditi samo kroz vjeronauk kao nekada, nego se trebaju primjenjivati i neke druge metode. Način druženja s mladima kroz sudjelovanje u malonogometnoj ligi dobar je iz više razloga. Na taj način mičemo ih od računala, interneta, mobitela i televizora na koje su mladi jako navezani, a osim toga kroz druženje i šport gradimo prijateljstvo i zajedništvo – kaže četrdesetogodišnji vlč. Tomislav Vučur, župnik u Crncu i aktivni član malonogometne ekipe svoje župe.

Najbolji Velika, Trenkovo i Nova Gradiška

Nakon odigranog jesenskog dijela prvenstva u skupini sjever, prvo mjesto pripalo je ekipi veličke župe, druga je ekipa Nove Bukovice, a treća ekipa virovitičke župe bl. Alojzija Stepinca. U skupini centar prvo mjesto drži ekipa Trenkova iz veličke župe sv. Augustina, iako ima utakmicu manje. Druga je ekipa kuzmičke župe, a treća požeške župe sv. Ivana Krstitelja iz Vidovaca koja ima isti broj bodova kao i Kuzmica, ali utakmicu manje. U skupini jug najbolja je ekipa novogradiške župe Kraljice Svete Krunice, druga je ekipa Lipovljana, a treća Đulovca.

Roditelji, ne dopustite da vam drugi određuju kako ćete odgajati svoju djecu

Piše:
Pavle Primorac

Svakom kršćaninu trebalo bi biti jasno da je Bog evanđelje odredio da mu bude kvasac u svijetu. Ali, ako to evanđelje sagledamo dublje i slojevitije, može se vidjeti da Bog traži ljude koji će se truditi oko širenja evanđelja i za njega podmetnuti leđa. Evanđelje dolazi od grčke riječi *euangelion* – Radosna vijest.

Čovjek je pozvan živjeti ljubav

Bog želi spasiti čovjeka, uvesti ga u vječno zajedništvo sa sobom, jer ga je iz toga razloga i stvorio. Čovjek je stvoren iz ljubavi Božje, pozvan je tu ljubav živjeti svojim ovozemaljskim životom kako bi kroz tu aktivnu ljubav zaživio vječnost do kraja. Širenje evanđelja Isus je povjerio ljudima – apostolima na čelu s Petrom. I tako je ustanovio Crkvu. Isto tako, već dvije tisuće godina Papa na čelu s biskupskim zborom, svećenicima i đakonima, kao bliskim biskupovim suradnicima, te ostalim vjernim narodom trudi se oko širenja evanđelja. A upravo su i Papa, biskupi, svećenici, đakoni ti koji čine Crkvu.

Laici trebaju poduzimati inicijative

Nužno je naglasiti i činjenicu koju je potrebno usaditi u srce vjernicima laicima – i oni su živa Crkva, sakramentom krštenja postali su dionici Kristove trostruke službe – svećeničke, proročke i kraljevske. I vjernici laici pozvani su poduzeti neke društvene inicijative u skladu s evanđeljem kako bi ono bilo djelotvorno u svijetu. A ono što je važno naglasiti

Postoje snage i udruge koje žele rastočiti vitalnost našega društva – vjeru i obitelj. Nas kršćane nazivaju netolerantnima, nazadnima, onima koji nekima oduzimaju njihova «ljudska prava». Neke od tih udruga idu toliko daleko da se usuđuju vama roditeljima određivati kako ćete odgajati svoju djecu time što kršćanski odgoj vaše djece koji želite u njih usaditi nazivaju netolerantnom vrstom odgoja

jest to da evanđelje nije nešto ljudsko, evanđelje je nešto što dolazi u «snazi i Duhu Svetom» (sv. Pavao). Zbog toga je navještaj evanđelja od strane Crkve upravo ona stvarnost i čin koji bi trebao biti popraćen dubokom molitvom Isusu u Duhu Svetom kako bi Crkva nadahnuta njime mogla plodno i kvalitetno djelovati. To je mesijanska snaga Crkve – spašavati ljude od grijeha i voditi ih k Isusu. Tu se događa prava i istinska preobrazba. Bez Isusa ne možemo ništa učiniti. On je snaga koja pokreće i nadahnjuje.

Crkva mora biti mesijanska

Upravo iz toga razloga evanđelje kao Isusova vijest tom snagom promijenilo je kroz povijest živote milijuna ljudi, preobrazilo milijune duša, nadahnulo razne pjesnike, umjetnike, književnike, znanstvenike da doprinesu dobrobiti čovjeka i svijeta. A Biblija kao živa Božja riječ to može jedino ako se čita u kontekstu Isusove ljubavi koja je djelotvorna u svijetu. Istina jest da Crkva danas mora biti mesijanska više nego prije. Njezina poruka mora biti prodorna. Evanđelje koje Crkva naviješta jest evanđelje koje tješi, hrabri, jača, pomaže. Ali moramo priznati i činjenicu da to isto evanđelje u nekim situacijama proročki opominje. Takva mesijanska samosvijest Crkve trebala bi biti snažna i u Hrvatskoj.

Tko napada Katoličku crkvu

Katolička crkva i druge vjerske zajednice u Republici Hrvatskoj dale su potporu peticiji kako bi se našu djecu ispravno usmjerilo što se tiče spolnoga odgoja. Udruga GROZD afirmira-

la je spolni odgoj u školama koji se temelji na prirodi ljudske naravi, na kršćanskim, obiteljskim i izvornim vrijednostima koje imaju svoj izvor u Bogu. Neke snage koje se protive tim vrijednostima već godinama napadaju Katoličku crkvu kao netolerantnu, žele nametnuti svoj koncept spolnoga odgoja djeci u školama.

Misijska samosvijest crkve

I upravo je ova peticija, kojom se apelira i potiče roditelje da za svoju djecu odaberu onaj koncept spolnoga odgoja koji je primjeren kršćanskom gledištu, jedan od oblika mesijanske samosvijesti Crkve i djelovanja u društvu, osobito kod nas u Hrvatskoj. Peticija će biti uručena određenim nadležnim institucijama.

Vjerujem da ste čuli za filozofsku riječ «sofizam». Ona je višeznačna, ali jedno od značenja te riječi jest u tome da je sofist onaj čovjek koji se služi zamjenama teza kako bi diskreditirao i ponizio onoga koji drugačije misli. Što ovime želim reći kao svećenik i kršćanin? Pa upravo to da one snage i udruge koje žele rastočiti vitalnost našega društva – vjeru i obitelj – nas kršćane nazivaju netolerantnima, nazadnima, onima koji oduzimaju nekima njihova «ljudska prava».

Ne bojmo se svjedočiti za Isusa

Neke od tih udruga idu toliko daleko da se usuđuju vama roditeljima određivati kako ćete odgajati svoju djecu time što kršćanski odgoj vaše djece koji želite u njih usaditi nazivaju netolerantnom vrstom odgoja. Zato se molimo kako bismo bili što prodorniji u širenju evanđelja na našim prostorima i kako se ne bismo bojali svjedočiti za Isusa.

Nužno je naglasiti i činjenicu koju je potrebno usaditi u srce vjernicima laicima – i oni su živa Crkva, sakramentom krštenja postali su dionici Kristove trostruke službe – svećeničke, proročke i kraljevske. I vjernici laici pozvani su poduzeti neke društvene inicijative u skladu s evanđeljem kako bi ono bilo djelotvorno u svijetu

PAVLE PRIMORAC O KNJIZI »DODI, BUDI MOJE SVJETLO«

Svjedočanstvo Majke Terezije o istinskom traganju za Bogom

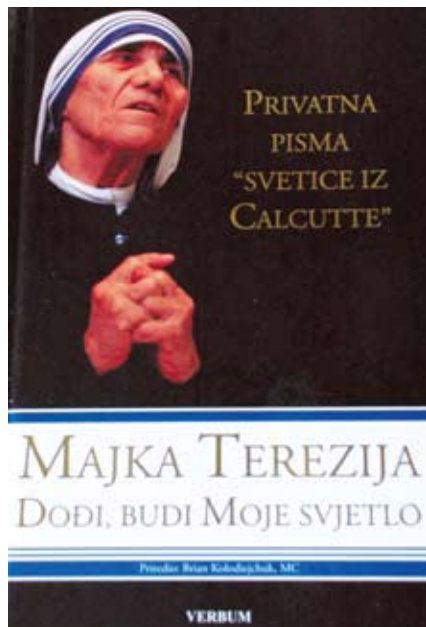
Svaki kršćanin, ako ima iskrenu želju da mu se duša duboko poveže s Bogom može primiti određeno iskustvo. Jer, kada Bog kršćaninu daje neko iskustvo, on to ne daje tek tako, da bi čovjek u njemu «uživao», nego Bog to kršćaninu daje zato što želi da on to svjetlo dijeli drugima i širi oko sebe ljubav i mir. O tom iskustvu svjedoči nedavno objavljena knjiga «Dodi, budi moje svjetlo» u nakladi Verbum. Ona sadrži neobjavljene privatne spise i pisma velike žene naših dana - Majke Terezije. Ona iz dubine svoje duše progovara, u toj dubini pronalazi Isusa koji je nadahnjuje na veliko djelo, djelo utemeljenja *Misionarki ljubavi* koje su danas raširene po čitavu svijetu.

Bog je od nje tražio više

Majka Terezija je mističarka. Ona ima dubok odnos s Bogom. Kao članica Reda sestara naše Gospe od Loretta boravi u Engleskoj i osjeća u duši mističan govor koji se naziva «lokucija» - govor u kojem Bog na poseban način progovara duši koja taj govor snažno osjeti i ima duboku potrebu odgovoriti. Ta «lokucija» sastoji se kod Majke Terezije u tome da ona osjeti da Bog od nje očekuje nešto više nego što ona sada čini, a to je da bude svjetlo siromasima, napuštenima, odbačenima i svima onima koji su u potrebi. Odlazi u Indiju, u Calcuttu kao učiteljica. Taj je glas i dalje prati, ali ona ima toliko poniznosti da sve ono što u svojoj duši osjeti povjerava svojem ispovjedniku i crkvenoj vlasti kako bi dobro provjerila i promislila jesu li te «lokucije» uistinu autentične, odnosno treba li napustiti svoj sadašnji red i osnovati novu kongregaciju koja bi se nazivala *Misionarke ljubavi*.

»Tamna noć« mističarke

U svojoj korespondenciji sasvim jasno, u kontaktu s ispovjednikom, crkvenim vlastima, sa svojim sestrama poglavari-cama iznosi svoj plan, ali opet s velikom poniznošću i poslušnošću, s iskrenom željom da dobro ispita nutrinu svoje duše i vidi je li ono što Bog od nje traži doista autentično. I u tom kontekstu njezina je poniznost velika. Mnogi pokazuju sumnje prema njezinu nadahnuću, no ona i dalje ponizno i iskreno pristupa situaciji u koju ju je Bog «metnuo» te svojom molitvom postiže onaj cilj i prevladava kušnje koje Isus pred nju stavlja. Ova knjiga prožeta je, kada je riječ o mističnom iskustvu Majke Terezije, s dva bitna

segmenta. Prvi je da ona, kao i svi mistici, doživljava jednu vrstu «tamne noći», što je svojstveno svakom mistiku. To je trenutak duhovne suhoće, trenutak kada se mistik i svaki dublji kršćanin osjeća ostavljenim od Boga. Isus povremeno, može se činiti, napušta pojedinu dušu, ali on to čini kako bi tu dušu odgojio za svoje djelo i privio je više k sebi.

»Poništava« sebe da bi svijetlila Krista

Iz te «tamne noći» Majka Terezija shvaća da se time može poistovjetiti s onom samoćom koju je Isus trpio na križu, i u tom križu pronalazi utjehu. Druga, vrlo važna stvar je ta da se ona odaziva Isusu riječima kojima je on poziva: «Dodi, budi moje svjetlo». Ona u svakom čovjeku nalazi Raspetoga, pokazuje Isusovu ljubav. U Indiji, punoj hindusa i budista koji se svojim istočnjačkim tehnikama brinu samo za svoje vlastito spasenje temeljeno na individualizmu, u toj zemlji s malo kršćana, Bog podiže jednu ženu koja čitav svoj život predaje Isusu u siromasima. Isus je Svjetlo, kaže Biblija, a ona i njezine sestre, *Misionarke ljubavi*, sudjeluje u tom svjetlu i čine velika djela. Ona sebe i svoje sestre želi «poništiti» i ući potpuno u Krista, one žele svijetliti Krista i njegovu ljubav. Knjiga «Dodi, budi moje svjetlo» obogaćujuća je za svakoga tko istinski traži Boga u svojem životu. Ukratko rečeno, Majka Terezija umanjuje sebe kako bi pokazivala drugima Božju veličinu. A takve su danas i njezine sestre – *Misionarke ljubavi*.

K R Š T E N J A

Snimio: Ivica Žuljević

VOĆIN - U privremenoj župnoj crkvi u Voćinu biskup dr. Antun Škvorčević krstio je 8. listopada Antoniju, sedmo dijete u obitelji Tune i Anastazije Čović, zatim Darija, peto dijete u obitelji Tome i Kate Jaković te Nikolinu, peto dijete u obitelji Sebe i Marije Jaković.

PLETERNICA - Na središnjem nedjeljnom euharistijskom slavlju 9. studenog biskup dr. Antun Škvorčević krstio je u župnoj crkvi u Pleternici blizance – četvrto i peto dijete u dvjema obiteljima: Benedikta i Mirjam u obitelji Gorana i Snježane Vidakušić te Nikolu i Katarinu u obitelji Željka i Danice Tomić. Zajedno s njima krstio je i malog Doma goja - sina Krunoslava i Antonije Mazal, Niku – sina Ivica i Tomislave Podobnik te Leona – sina Mate i Vesne Tomić.

VOĆIN - Na misnom slavlju 13. prosinca u privremenoj župnoj crkvi u Voćinu biskup dr. Antun Škvorčević krstio je Ivana, peto dijete u obitelji Stojke i Simona Simonovića.

Biskup je na krštenjima poseban pozdrav uputio obiteljima koje su donijele svoju djecu u crkvu kako bi primila sakrament krštenja. Tom prigodom iskazao im je poštovanje i zahvalnost za njihovo služenje životu. Podsjetio je da je sudbina hrvatskog naroda u rukama roditelja i obitelji koje vole život i da je upravo to razlog poštovanja prema takvim obiteljima. Nakon euharistijskog slavlja biskup se zadržao s obiteljima na susretu u župnom domu, gdje su obitelji primile i novčanu potporu, koju Požeška biskupija redovito dodjeljuje obiteljima po rođenju petog i svakog sljedećeg djeteta. (I.Ž.)

Zajedništvo

GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević, v.d.

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Silvija Ivanković

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Denona d.o.o., Zagreb

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Pješice do Bleiburga 560 kilometara

Piše: Vesna Milković ■ Snimili: D. Mirković i T. Ivčetić

Vjera u Boga i ljubav prema Hrvatskoj u životu Marijana Peternela bile su prisutne od najranije mladosti. Posljednjih godina svoje vjerske i domoljubne osjećaje izražava i hodočašćenjima u marijanska svetišta te na mjesta stradanja hrvatskog naroda.

- Moji roditelji su Španovčani koji su oduvijek bili veliki vjernici, pa su tako i nas troje djece odgajali u kršćanskom duhu. Otac je poginuo 1945. godine, a majka se s nama nakon razaranja Španovice nastanila u Pavlovcima. Išla je u nadnicu i tako nas prehranjivala. Kada je brat trebao poći u sedmi razred u Požegu i stanovati u đaćkom domu, nisu ga primili jer nisu htjeli 'ustaško dijete' i tada smo se, 1951. godine, preselili u Pakrac. I tamo smo ubrzo imali priliku susresti pravo lice 'bratstva i jedinstva' – autobusima su primjerice iz Kraljeva vozili medicinske sestre da rade u Pakracu iako je u gradu postojala medicinska škola i dovoljno takvih kadrova. Bilo je tih godina još mnogo takvih 'sitnica' zbog kojih sam sanjao samostalnu hrvatsku državu – prisjetio se Marijan.

Zajedno s pokojnom suprugom Ančicom uvijek je bio iznimno aktivan u pakračkoj župi. Ona se posebno angažirala u župnom Caritasu i oko izdavanja lista »Zov Kalvarije«, a on joj je pomagao. Prvi je put na dugo hodočašćenje odlučio poći 2005. godine kada je pročitao da udruga Hrvatski domobran i branitelji iz Domovinskog rata namjeravaju pješice proći 560 kilometara dug put od Vukovara do Bleiburga.

- Na taj sam put krenuo kako bih odao počast hrvatskim vojnicima stradalim u II. svjetskom i u Domovinskom ratu. Posebno sam htio ukazati i na stradanje dr. Šretera za čiji se grob još uvijek ne zna, kao i na sudbinu križarice Melite Šurkalo. Imala je samo sedamnaest godina kada su je ubili kraj Kutjeva samo zato jer se nije htjela odreći vjere – kaže Marijan. Na dugi put do Bleiburga, dodao je, krenulo je njih 52, a na cilj ih je stiglo 26. Samo šestorica, među kojima je bio i on, cijeli su put prešli isključivo hodajući. Iste godine Marijan je pješice pošao u pohod Gospi Voćinskoj, a pješao je i na deveticu Gospi od Suza u Pleternicu. Iako će mu uskoro biti 66 godina, ove je godine najviše hodočastio – prošao je dio puta (2000 kilometara) s braniteljima do Dubrovnika, potom je s vojskom pošao na hodočašće u Lurd, a pješao je i do Voćina, u Mariju Bistricu te u Vukovar.

- Na hodočašća sa sobom obavezno nosim križ koji mi je od lakog drveta napravio prijatelj Ivica Špančić. Ukrasio sam ga hrvatskim znakovljem. Dok pješim, obavezno molim krunicu za razne nakane, za žive i mrtve, za naše branitelje, svećenika i biskupe, za ljude u Saboru da donesu mudre odluke kao i za cijeli hrvatski narod. Kada se vratim kući, srce mi je puno dojmova i svaki put osjetim da sam duhovno bogatiji. Zato bih svakom vjerniku savjetovao da bar

ponekad ode na hodočašće – kazao je na kraju Marijan dodajući da će hodočastiti dok mu to zdravlje bude dopuštalo, a posebna mu je želja pješice otići u Udbinu.

Ivan Vrbicky – mladi svećenik i glazbenik

Snimio: Tihomir Ivčetić

Ovoga ljeta zaređeni svećenik Požeške biskupije Ivan Vrbicky iz Daruvara, trenutno u službi župnog vikara u katedralnoj župi u Požegi, bavi se između ostalog glazbom i svira nekoliko instrumenata. Iako je završio Osnovnu glazbenu školu u Daruvaru, Ivan je mnoge instrumente sâm naučio svirati. U glazbenoj školi naučio je svirati klavir, a potom i orgulje tijekom studija u Rimu. Kontrabas je počeo svirati u osnovnoj školi kada se priključio češkoj folklornoj skupini, a kao osnovnoškolac, svirajući u bendu sa svojim vršnjacima, naučio je svirati bas gitaru i bubnjeve. Kako mu se najviše sviđaju zvukovi glazbe koju stvaraju violončelo i oboa,

u srednjoj školi sam je svladao tehniku sviranja violončela te gitare, a trenutno pokušava naučiti svirati i jedan puhački instrument - flautu.

- Sada najčešće sviram gitaru, i to na vjeronauku, zatim violončelo i bas gitaru prateći skupinu mladih koji sviraju u našoj katedrali. Svećeniku je u radu s mladima od velike pomoći ako zna svirati neki instrument. Kroz glazbu i pjesmu puno je lakše pristupiti mladima. Glazba je ta koja lakše otvara put do srca – objašnjava vlč. Ivan koji predaje vjeronauk u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji te u četiri prva razreda požeške Gimnazije. U župi predaje vjeronauk krizmanicima i vodi susrete mladih. (Lj.M.)